

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมความรับผิดชอบที่มีผลต่อการส่งงานที่
ได้รับมอบหมายโดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร ของนักเรียนระดับ
ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 รายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง
แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี

ชญญานุช จันทรฤทธิ์

ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568
แผนกวิชาช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี
สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมความรับผิดชอบที่มีผลต่อการส่งงานที่ได้รับมอบหมายโดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 รายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาวิธีการสอน เป็นแนวทางให้ครูและผู้บริหารวิทยาลัย ได้ปรับปรุงแก้ไขคุณลักษณะของครูให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีงามของนักเรียนนักศึกษาต่อไปอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จได้ด้วยดี ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะครูทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยในครั้งนี้จนเสร็จสิ้น

คุณค่าประโยชน์ใดๆ ที่เกิดจากการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบแต่ครูทุกท่าน ที่ท่านได้สนับสนุนในการทำวิจัย

ผู้วิจัย

ชื่อเรื่อง : การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมความรับผิดชอบที่มีผลต่อการส่งงานที่ได้รับมอบหมายโดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 รายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี

ผู้วิจัย : นางสาวชญานุช จันทรฤทธิ์

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 รายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี โดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและการสอนแบบปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 ปีการศึกษาที่ 2/2568 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี โดยการเลือกนักเรียนในแผนกช่างก่อสร้างห้องที่ 1 จำนวนนักเรียน 13 คน ห้องที่ 2 จำนวนนักเรียน 13 คน รวมทั้งหมด 26 คน มาทำการวิเคราะห์เปรียบเทียบเพื่อหาประสิทธิภาพด้วยโปรแกรม SPSS ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการส่งงานที่ได้รับมอบหมายของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 รายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ในรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง ที่เรียนโดยวิธีการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรสูงกว่าการเรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจากผู้ที่เกี่ยวข้องหลายฝ่าย
ของวิทยาลัยเทคนิคบุรี

ขอกราบขอบพระคุณ นายประสงค์ อุบลวัตร ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคบุรี
ขอขอบคุณคณะครูแผนกช่างก่อสร้าง และขอขอบคุณนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3
รายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคบุรี จำนวน
26 คน ที่ให้ความร่วมมือ และอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบพระคุณทุกท่าน ที่ไม่ได้ระบุในที่นี้ ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวก
และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บข้อมูลจนสำเร็จลุล่วงด้วยดี

ผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
บทคัดย่อ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
 บทที่ 1 บทนำ	 1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
สมมติฐานของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
 บทที่ 2 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	 6
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	6
 บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	 26
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	26
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	26
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ	28
การเก็บรวบรวมข้อมูล	28
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	28

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	30
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	30
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	37
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37
อภิปรายผล	39
ข้อเสนอแนะ	39
บรรณานุกรม	40
ภาคผนวก	43

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความมีระเบียบวินัยและความรับผิดชอบเป็นองค์ประกอบสำคัญของประชากรที่มีคุณภาพ ในสภาพแวดล้อม ชุมชน สังคม ต่างต้องการบุคคลที่มีคุณภาพไปพัฒนาสังคมนั้น ๆ ให้เจริญและปัญหาต่าง ๆ ของสังคมก็จะลดลงเนื่องจากสถานศึกษาจัดเป็นสังคมที่มีบุคลากรซึ่งประกอบไปด้วยนักเรียนเป็นส่วนใหญ่ ความมีระเบียบวินัยและความรับผิดชอบจึงเปรียบเสมือนคุณธรรมที่จำเป็นต้องปลูกฝังให้นักเรียนรวมไปถึงประชาชนทุกคนเพราะความมีวินัยและความรับผิดชอบคือสิ่งที่ส่งผลให้การทำกิจกรรมต่าง ๆ ลุล่วงไปได้ด้วยดี

ในการจัดการศึกษาด้านอาชีวศึกษาของประเทศไทยจะมุ่งเน้นผลิตและพัฒนาบุคคลในสายอาชีพ ทั้งระดับกึ่งฝีมือระดับฝีมือและระดับเทคนิคให้มีคุณภาพความรู้ทักษะในวิชาชีพเป็นสำคัญ เพื่อให้ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานและสถานประกอบการซึ่งมีการพัฒนาในด้านเทคโนโลยีสถานะสังคมสถานะเศรษฐกิจอยู่ตลอดเวลาโดยที่มุ่งเน้นให้นักเรียนคิดเป็นเน้นปฏิบัติจัดการได้ นั่นคือวิทยาลัยมุ่งเน้นให้นักเรียนใช้สติปัญญาในการคิดพินิจพิจารณาในเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างสมเหตุสมผล เน้นการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติในสายอาชีพที่ผู้เรียนได้ศึกษาและให้ผู้เรียนสามารถจัดการเรื่องต่าง ๆ ในชีวิตได้โดยการเรียนมิใช่จะเรียนเฉพาะอยู่ในตำราเท่านั้นนักเรียนยังจำเป็นต้องฝึกความรับผิดชอบเพื่อตนเองจะสามารถออกไปอยู่ในสถานประกอบการต่าง ๆ และเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงานอีกมุ่งเน้นในการฝึกให้นักเรียนมีคุณภาพที่ดีเพื่อที่จะออกไปแข่งขันในตลาดแรงงานอย่างมีคุณภาพและสามารถอยู่ร่วมกับคนในสังคมอย่างมีความสุข (กฤษณภัศ เอย์บสกุล : 2557) ดังนั้นการพัฒนานักเรียนช่างอุตสาหกรรมทุกวิชาจะต้องมีพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติงานของนักเรียนช่างอุตสาหกรรมในการทำงานต่าง ๆ เพื่อให้เป็นพื้นฐานที่ดีต่อการทำงานและปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่น รายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างจึงเป็นวิชาที่ทำให้นักเรียนช่างก่อสร้างมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานและความอดทนในการปฏิบัติงาน เพราะเป็นวิชาช่างพื้นฐานที่นำไปพัฒนาช่างอุตสาหกรรมให้มีความเจริญก้าวหน้าได้และมีพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อหน้าที่และการปฏิบัติงานที่ดีต่อตนเองและผู้อื่นอย่างมีประสิทธิภาพและมีผลการเรียนดีขึ้น ผู้วิจัยพบว่ามึนักเรียนบางส่วนไม่ส่งงานที่ได้รับมอบหมายหรือส่งงานไม่ตรงตามกำหนดเวลาที่ครูกำหนดหรือส่งงานไม่ครบจำนวนที่ผู้สอนมอบหมายให้ทำอันจะส่งผลให้ผู้เรียนมีปัญหาการเรียนอีกหลายประการ

ต่อไปดังนั้นเพื่อเป็นการแก้ปัญหาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนให้จัดการเรียนการสอนดำเนินไปได้ด้วยดีและมีประสิทธิภาพดังนั้นจึงทำการแก้ปัญหาด้วยการวิจัยเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียน

จากปัญหาที่เกิดขึ้นผู้วิจัยได้ค้นหาวีธีแก้ไขเรื่องดังกล่าวจากหนังสือของ สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2556) กล่าวว่าเบี้ยอรรถกรเป็นตัวเสริมแรงที่มีประสิทธิภาพในการรักษาหรือเพิ่มพฤติกรรมได้มากกว่าตัวเสริมแรงอื่น ๆ เนื่องจากมีอำนาจในการแผ่ขยาย (Generalized Reinforces) สามารถนำไปแลกเปลี่ยนเป็นตัวเสริมแรงได้มากกว่า 1 อย่าง ซึ่งทำให้ไม่หมดสภาพการเป็นตัวเสริมแรงเหมือนกับตัวเสริมแรงอื่น ๆ นอกจากนี้เบี้ยอรรถกรยังสามารถใช้เป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างพฤติกรรมเป้าหมายกับตัวเสริมแรงอื่น ๆ เช่น เชื่อมโยงกับอาหารที่เด็กชอบหรือกิจกรรมที่เด็กสนใจ เป็นต้นและสามารถให้ได้ทันทีหลังจากพฤติกรรมเกิดขึ้นไม่ขัดขวางกิจกรรมที่กำลังดำเนินอยู่และใช้ได้กับทุกคนและอารดา เรืองอ่อน (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรที่มีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายพบว่าหลังได้รับแรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรนักเรียนมีคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายสูงกว่าก่อนได้รับแรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากเหตุผลดังกล่าวจะเห็นได้ว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้การแรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรเป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่มีความสำคัญและมีประโยชน์ต่อทั้งครูผู้สอนและนักเรียนในด้านครูผู้สอนนั้นทำให้ทราบข้อบกพร่องของนักเรียน ลดความแตกต่างระหว่างนักเรียน ทราบความก้าวหน้า จะช่วยพัฒนาการเรียนรู้แก่นักเรียนนอกจากนี้ยังช่วยประหยัดเวลาและในด้านของนักเรียนเพื่อเป็นการพัฒนาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนและส่งเสริมศักยภาพของนักเรียนอีกทั้งยังช่วยให้เด็กนักเรียนมีความรับผิดชอบมากขึ้นซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีสมรรถนะวิชาชีพและความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของตนเองมากยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรเพื่อมุ่งหวังให้นักเรียนมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ดียิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและวิธีการสอนแบบปกติที่มีผลต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบส่งงานที่ได้รับมอบหมายของนักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 รายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ดังนี้ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.3) แผนกวิชาช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี มีพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายสูงขึ้นหลังการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรอย่างมีนัยสำคัญ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี แผนกวิชาช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 26 คน

1.4.2 ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.3)

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย

1.4.3 การวิจัยครั้งนี้ ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.5.1 การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร (Token Reinforcement) หมายถึง วิธีการปรับพฤติกรรมโดยใช้คะแนนเป็นตัวเสริมแรงทางบวกแก่พฤติกรรมเป้าหมายภายหลังจากที่นักศึกษาแสดงพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายที่ได้รับมอบหมาย โดยมีเกณฑ์การเสริมแรงตามเงื่อนไขที่กำหนดและคะแนนนี้สามารถนำไปแลกเป็นสิ่งที่ต้องการได้

1.5.2 ความรับผิดชอบ (Responsibility) หมายถึง คุณลักษณะของบุคคลซึ่งแสดงออกโดยมีความสนใจเอาใจใส่ ตั้งใจจริงที่จะปฏิบัติหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายด้วยความพากเพียร พยายามอดทนต่ออุปสรรค มีการวางแผนงานอย่างละเอียดรอบคอบเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.7.1 นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง

1.7.2 ครูผู้สอนได้แนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนในรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง
นักเรียนระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 3

1.7.3 วิทยาลัยได้รูปแบบการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ ยืดหยุ่น เหมาะสมกับความ
หลากหลายของผู้เรียน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและสรุปพอสังเขปได้ดังต่อไปนี้

2.1 ข้อมูลทั่วไปของวิทยาลัย

2.1.1 ประวัติวิทยาลัยเทคนิคพบุรี

2.1.2 โครงสร้าง หลักสูตร คำอธิบายรายวิชา

2.2 ความรับผิดชอบ

2.2.1 ความหมายของความรับผิดชอบ

2.2.2 ความสำคัญของความรับผิดชอบ

2.2.3 ประเภทของพฤติกรรมความรับผิดชอบ

2.2.4 การวัดความรับผิดชอบ

2.3 การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

2.3.1 ความหมายของเบี้ยอรรถกร

2.3.2 ความหมายของการเสริมแรง

2.3.3 ประเภทของตัวเสริมแรง

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.5 สรุปกรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 ข้อมูลทั่วไปของวิทยาลัย

ชื่อสถานศึกษา วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี

ชื่อภาษาอังกฤษ Lopburi Technical college

ที่ตั้งสถานศึกษา 323 ถนน นารายณ์มหาราช ตำบลทะเลชุบศร อำเภอเมืองลพบุรี ลพบุรี

รหัสไปรษณีย์ 15000

โทรศัพท์ โทร. 036 411 083, 036 412 328

โทรสาร -

เว็บไซต์ <http://www.lbtech.ac.th/>

อีเมล -

2.1.1 ประวัติวิทยาลัยเทคนิคลพบุรี

พื้นที่ของจังหวัดลพบุรี เคยเป็นที่ตั้งของเมืองโบราณหลายสมัย เดิมเรียก ละโว้ นับตั้งแต่สมัยขอมเรืองอำนาจ มีหลักฐานที่สำคัญคือ พระปรางค์สามยอด (อยู่ในเขตอำเภอเมืองลพบุรี) เป็นศิลปะเขมรสมัยบาเยน อายุราวพุทธศตวรรษที่ 18 และมีศาลพระกาฬซึ่งเก่าแก่ในสมัยเดียวกัน

ลพบุรี เป็นเมืองที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน เพราะปรากฏร่องรอยการอยู่อาศัยของมนุษย์ติดต่อกันนานนับแต่ยุคก่อนประวัติ- ศาสตร์ไม่น้อยกว่า 3,000-4,000 ปีมาแล้ว จากการค้นพบหลักฐานทางโบราณคดีจำนวนมาก รวมทั้งมีหลักฐานเอกสารและจารึกต่าง ๆ กล่าวถึงเมืองลพบุรีอยู่หลายชิ้นเช่นในพุทธศตวรรษที่ 11-15 มีหลักฐานคือพงศาวดารเหนือ กล่าวถึงพระยาภาพวรรณดิศได้ให้พราหมณ์ยกพลมาสร้างเมืองละโว้ตั้งแต่ พ.ศ. 1002 นอกจากนี้ยังมีตำนานชินกาลมาลีปกรณ์กล่าวถึงการสร้างเมืองหริภุญไชยใน พ.ศ. 1204 ต่อมาอีก 2 ปี คือ พ.ศ. 1206 ได้ส่งทูตล่องลำน้ำปิงไปเมืองลพบุรีขอลงชื่อสาวยกษัตริย์ลพบุรีให้ไปปกครอง กษัตริย์ลพบุรีจึงได้พระราชทานพระนางจามเทวี พระราชธิดาให้ไปครองเมืองหริภุญไชย ทรงสร้างวัดจามเทวีที่เมืองหริภุญไชย ชื่อเมืองลพบุรีในตำนานชินกาลมาลีปกรณ์เป็นที่ยอมรับว่าเป็นเมืองลพบุรีในปัจจุบัน จึงสรุปได้ว่าลพบุรีคงเป็นเมืองสำคัญเมืองหนึ่ง แวันแคว้นอันจึงได้ยอมรับและขอเชื้อสายไปปกครอง

ในระยะราวพุทธศตวรรษที่ 16-18 ละโว้หรือลพบุรีตกอยู่ภายใต้อำนาจทางการเมืองของอาณาจักรเขมรเป็นครั้งคราวปลายพุทธศตวรรษที่ 18 เกิดความอ่อนแอในอาณาจักรเขมรทำให้รัฐต่าง ๆ ที่เคยอยู่ใต้อำนาจปลีกตัวเป็นอิสระ รวมทั้งละโว้ด้วย ในราวพุทธศตวรรษที่ 19 ปรากฏหลักฐานว่าเมืองลพบุรีน่าจะเป็นเมืองที่พระเจ้าอู่ทองเคยครองราชย์มาก่อนที่จะย้ายไปสถาปนาอาณาจักรอยุธยา และในสมัยกรุงศรีอยุธยาเมื่อที่ลพบุรีเจริญรุ่งเรืองที่สุด เพราะสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (ครองราชย์ พ.ศ. 2199-

2231) ได้สถาปนาลพบุรีเป็นราชธานีที่สอง หลังแผ่นดินสมเด็จพระนารายณ์มหาราชแล้วลพบุรีขาดความสำคัญลงมากจนกระทั่งถึงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ได้โปรดสถาปนาเมืองลพบุรีเป็นที่ประทับอีกแห่งหนึ่ง จึงเห็นได้ว่าเมืองลพบุรีมีความสำคัญติดต่อกันมายาวนานนับพันปี

ที่ตั้งและอาณาเขต จังหวัดลพบุรีตั้งอยู่ในภาคกลางของประเทศไทย ระหว่างเส้นรุ้งที่ 47 องศา 37 ลิปดาเหนือ และเส้นแวงที่ 100 องศา 25 ลิปดาตะวันออก อยู่ห่างจากกรุงเทพมหานครไปทางเหนือตามเส้นทางหลวงหมายเลข 1 ถนนพหลโยธิน ประมาณ 155 กิโลเมตร หรือทางรถไฟสายเหนือประมาณ 133 กิโลเมตร มีพื้นที่ 6,586.67 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณ 4,116,668 ไร่

หลักสูตรที่เปิดสอน

1. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ระบบปกติ
2. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ระบบปกติ (สายตรง)
3. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ระบบม.6/ปวช.ต่างสาขา
4. หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ระบบทวิภาคี

รายละเอียดการจัดการเรียนการสอน

1. ระบบปกติและระบบ ม.6 มีรายละเอียดดังนี้

- ใน 1 ปีการศึกษาประกอบด้วยภาคเรียนปกติ 2 ภาคเรียน ภาคเรียนพิเศษ (เดือนตุลาคม) 1 ภาคเรียน และภาคเรียนฤดูร้อน (เดือนเมษายน) 1 ภาคเรียน

- ทำการสอนสัปดาห์ละ 5 วัน ตั้งแต่วันจันทร์ - วันศุกร์ เวลา 08.00 - 19.00 น. ฝึกอาชีพที่สถานประกอบการ จำนวน 1 ภาคเรียน

2. ระบบทวิภาคี มีรายละเอียดดังนี้

- ใน 1 ปีการศึกษาประกอบด้วยภาคเรียนปกติ 2 ภาคเรียน และภาคเรียนฤดูร้อน (เดือนเมษายน) 1 ภาคเรียน

- ทำการสอนสัปดาห์ละ 5 วัน ตั้งแต่วันจันทร์ - วันศุกร์ เวลา 08.00 - 19.00 น.

- เรียนที่สถานศึกษาจำนวน 2 ภาคเรียน ฝึกอาชีพที่สถานประกอบการ 2 ภาคเรียน

หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

ประเภทวิชา	สาขาวิชา	สาขางาน	ระบบ
อุตสาหกรรม	- ช่างยนต์ - เครื่องมือกลและซ่อมบำรุง - ช่างเชื่อมโลหะ - ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ - การก่อสร้าง	- ยานยนต์ - เครื่องมือกล - ผลิตภัณฑ์ - ไฟฟ้ากำลัง - อิเล็กทรอนิกส์ - ก่อสร้าง - สถาปัตยกรรม	ปกติ
			ปกติ
			ปกติ
			ปกติ
			ปกติ
			ปกติ
พาณิชยกรรม	- พณิชยการ	- พณิชยการ	ปกติ
คหกรรม	- อาหารและโภชนาการ - คหกรรมศาสตร์	- อาหารและโภชนาการ - ธุรกิจดอกไม้และงานประดิษฐ์	ปกติ
			ปกติ
ศิลปกรรม	- การออกแบบ - คอมพิวเตอร์กราฟิก	- การออกแบบ - แอนิเมชัน	ปกติ
			ปกติ

หลักสูตร ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

ประเภทวิชา	สาขาวิชา	สาขางาน	ระบบ
ช่างอุตสาหกรรม	- เครื่องกล - เทคนิคการผลิต - เทคนิคโลหะ - ไฟฟ้ากำลัง - อิเล็กทรอนิกส์ - การก่อสร้าง - เทคนิคอุตสาหกรรม - เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์	- เทคนิคยานยนต์ - เครื่องมือกล - แม่พิมพ์โลหะ - แม่พิมพ์พลาสติก - เครื่องมือกล - เทคนิคการเชื่อมโลหะ - เครื่องกลไฟฟ้า - ระบบโทรคมนาคม - เทคนิคคอมพิวเตอร์ - เทคนิคการก่อสร้าง - ติดตั้งและบำรุงรักษา - คอมพิวเตอร์ซอฟต์แวร์	ปกติ , ม.6 , ทวิภาคี ปกติ ปกติ , ทวิภาคี ปกติ , ทวิภาคี ม.6 ปกติ ปกติ , ม.6 ปกติ ปกติ , ม.6 ปกติ , ม.6 , ทวิภาคี ม.6 ม.6
บริหารธุรกิจ	- การบัญชี - การตลาด - คอมพิวเตอร์ธุรกิจ - การจัดการโลจิสติกส์	- การบัญชี - การตลาด - พัฒนาเว็บเพจ - เทคโนโลยีสำนักงาน - การจัดการคลังสินค้า	ปกติ ปกติ , ทวิภาคี ปกติ , ม.6 ทวิภาคี ม.6 , ทวิภาคี
คหกรรม	- อาหารและโภชนาการ - การบริหารงานคหกรรมศาสตร์	- โภชนาการและอาหารเพื่อสุขภาพ - ธุรกิจงานประดิษฐ์	ปกติ , ม.6 , ทวิภาคี ปกติ , ม.6 , ทวิภาคี
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร	- เทคโนโลยีสารสนเทศ	- เทคโนโลยีสารสนเทศ	ม.6 , ทวิภาคี

คณะผู้บริหาร

นายประสงค์ อุบลวัตร
ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคชลบุรี

นายสุทธิพงษ์ ชูเชื้อ
รองผู้อำนวยการฝ่ายบริหารทรัพยากร

นางสาวกัลยา สิงห์หาเขต
รองผู้อำนวยการฝ่ายวางแผนงานและความร่วมมือ

นายทวีวัฒน์ หงษ์คำดี
รองผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนากิจการนักเรียนนักศึกษา

นางสาวอนงค์ลักษณ์ อัจมังกร
รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ

ข้อมูลบุคลากรในวิทยาลัย

ระดับการศึกษา	จำนวน
ผู้บริหาร	5
ข้าราชการครู	164
ข้าราชการตามมาตรา 38 ค.(2)	2
พนักงานราชการ(ครู)	3
พนักงานราชการ(บริหารงานทั่วไป)	2
ลูกจ้างประจำ	6
ครูวิชาชีพผู้ทรงคุณค่า	2
ครูพิเศษสอน(ลูกจ้างชั่วคราว)	81
ลูกจ้างชั่วคราว	79
ครูชาวต่างชาติ(สอนภาษาอังกฤษ)	13
รวม	357

ตารางที่ 2.1 ข้อมูลบุคลากรในวิทยาลัย

ข้อมูลนักเรียนนักศึกษา

ระดับชั้น	ชาย	หญิง	รวม
ปวช.1	988	576	1564
ปวช.2	754	460	1214
ปวช.3	632	531	1163
ปวส.1	919	594	1513
ปวส.2	706	568	1274
ป.ตรี.1	15	35	40
ป.ตรี.2	31	31	62
รวม	4045	2795	6830

ตารางที่ 2.2 ข้อมูลนักเรียนนักศึกษา

2.1.3 โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2563

โครงสร้างหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพุทธศักราช 2563 ประเภทวิชาอุตสาหกรรม สาขาวิชาช่างก่อสร้าง ผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงพุทธศักราช 2563 ประเภทวิชาอุตสาหกรรมสาขาวิชาช่างก่อสร้างจะต้องศึกษารายวิชาจากหมวดวิชาต่าง ๆ รวมไม่น้อยกว่า 85 หน่วยกิตและเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรดังโครงสร้างต่อไปนี้

1. หมวดวิชาทักษะชีวิต	ไม่น้อยกว่า 21 หน่วยกิต
1.1 กลุ่มวิชาภาษาไทย	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.2 กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.3 กลุ่มวิชาวิทยาศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.4 กลุ่มวิชาคณิตศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.5 กลุ่มวิชาสังคมศึกษา	(ไม่น้อยกว่า 3 หน่วยกิต)
1.6 กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์	(ไม่น้อยกว่า 2 หน่วยกิต)
2. หมวดวิชาทักษะวิชาชีพ	ไม่น้อยกว่า 58 หน่วยกิต
2.1 กลุ่มทักษะวิชาชีพพื้นฐาน	(18 หน่วยกิต)
2.2 กลุ่มทักษะวิชาชีพเฉพาะ	(22 หน่วยกิต)
2.3 กลุ่มทักษะวิชาชีพเลือก	(ไม่น้อยกว่า 12 หน่วยกิต)
2.4 ฝึกประสบการณ์ทักษะวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)
2.5 โครงการพัฒนาสมรรถนะวิชาชีพ	(4 หน่วยกิต)
3. หมวดวิชาเลือกเสรี	ไม่น้อยกว่า 6 หน่วยกิต
4. กิจกรรมเสริมหลักสูตร (2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์)	
รวมไม่น้อยกว่า	85 หน่วยกิต

จุดประสงค์สาขาวิชา

1. เพื่อให้สามารถประยุกต์ใช้ความรู้และทักษะด้านภาษาและการสื่อสาร ทักษะการคิดและการแก้ปัญหา ทักษะทางสังคมและการดำรงชีวิตในการพัฒนาตนเองและวิชาชีพ
2. เพื่อให้มีความเข้าใจและสามารถประยุกต์ใช้หลักการบริหารและจัดการวิชาชีพ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและหลักการทำงานอาชีพที่สัมพันธ์เกี่ยวข้องกับการพัฒนาวิชาชีพช่างก่อสร้างให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงและความก้าวหน้าของเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี
3. เพื่อให้มีความเข้าใจในหลักการและกระบวนการทำงานในกลุ่มงานพื้นฐานด้านการอ่านแบบ การเขียนแบบ ประเมินราคา เทคนิคก่อสร้าง สำนวน ฯลฯ ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับช่างก่อสร้าง
4. เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานช่างก่อสร้าง ได้เหมาะสมกับความรู้ ความสามารถของตน พร้อมทั้งเลือกใช้เทคโนโลยีในงานอาชีพช่างก่อสร้างได้อย่างเหมาะสม
5. เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานช่างก่อสร้าง ในสถานประกอบการและประกอบอาชีพอิสระรวมทั้งการใช้ความรู้และทักษะเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อในระดับสูงขึ้นได้
6. เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานและดำรงชีวิตโดยประยุกต์ใช้หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง หลักการใช้พลังงานและทรัพยากรอย่างคุ้มค่า คำนึงถึงความปลอดภัยต่อตนเอง ผู้อื่นและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
7. เพื่อให้มีเจตคติที่ดีต่องานอาชีพ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ซื่อสัตย์สุจริต มีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบต่อสังคม สิ่งแวดล้อม ต่อต้านความรุนแรงและสารเสพติด

2.2 ความรับผิดชอบ

2.2.1 ความหมายของความรับผิดชอบ

ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมายของความรับผิดชอบมีนักวิชาการได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบไว้ดังนี้

โสภณพรณ อักขราศิวะโรจน์ (2555) ให้ความหมายของความรับผิดชอบว่า รู้จักหน้าที่และปฏิบัติตามระเบียบกฎเกณฑ์ รู้จักเคารพสิทธิของผู้อื่น ยอมรับในการกระทำของตนทั้งที่เป็นผลดีและผลเสีย ไม่ปัดความผิดให้ผู้อื่น คำนึงถึงความเสียหายที่เกิดจากการกระทำหรือคำพูดของตนและพร้อมที่จะปรับปรุงการกระทำให้ดีขึ้น

ธีรยุทธ รอดูเนิน (2557) กล่าวว่า ความรับผิดชอบหมายถึงการกระทำหรือการแสดงออกทางความคิดและความรู้สึกเพื่อตอบสนองสิ่งเราหรือโต้ตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยที่ผู้อื่นสามารถสังเกตได้ตาม

สภาพแวดล้อมที่เกิดขึ้นในลักษณะการกระทำแบบต่าง ๆ ลักษณะของบุคคลที่แสดงออกถึงความเอาใจใส่ จดจ่อตั้งใจมุ่งมั่นต่อหน้าที่การงานศึกษาการเป็นอยู่ของตนเองและผู้อื่นในความดูแลตลอดจนสังคมอย่างเต็มความสามารถเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมายในเวลาที่กำหนดยอมรับผลการกระทำทั้งผลดีและผลเสียที่เกิดขึ้นรวมทั้งปรับปรุงการปฏิบัติงานให้ดีขึ้น

อาร์ดา เรื่องอ่อน (2560) ความรับผิดชอบ หมายถึง การที่บุคคลประพฤติปฏิบัติหน้าที่หรือการงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความตั้งใจและเอาใจใส่เพื่อให้การทำงานนั้นสำเร็จไปตามเป้าหมายโดยมีการวางแผนการทำงาน มีความขยันหมั่นเพียร อดทน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ ไม่ผลักภาระหน้าที่ซึ่งตนเองให้ผู้อื่นและติดตามผลงานที่ทำไปแล้วเพื่อปรับปรุงแก้ไขให้สำเร็จด้วยดีรวมทั้งยังยอมรับในการกระทำของตนเองทั้งในส่วนที่เป็นผลดีและผลเสีย

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของความรับผิดชอบได้ว่าเป็นการที่บุคคลประพฤติปฏิบัติหน้าที่หรือการงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความตั้งใจและเอาใจใส่ เพื่อให้การทำงานนั้นสำเร็จไปตามเป้าหมายโดยมีการวางแผนการทำงาน มีความขยันหมั่นเพียร อดทน ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ รวมทั้งยังยอมรับในการกระทำของตนเองทั้งในส่วนที่เป็นผลดีและผลเสีย ไม่ปิดความผิดให้ผู้อื่น คำนึงถึงความเสียหายที่เกิดจากการกระทำหรือคำพูดของตนและพร้อมที่จะปรับปรุงการกระทำให้ดีขึ้น

2.2.2 ความสำคัญของความรับผิดชอบ

ผู้วิจัยได้ศึกษาความสำคัญของความรับผิดชอบ มีนักวิชาการได้ให้ลักษณะของความสำคัญของความรับผิดชอบไว้ดังนี้

วันดี จูเปียม (2554) กล่าวว่าความรับผิดชอบเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต้องปลูกฝังหรือเสริมสร้างให้กับนักเรียนทั้งนี้เพราะบุคคลที่มีความรับผิดชอบจะมีความเพียรพยายาม อดทน ตั้งใจ ทำงานให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ อีกทั้งลักษณะนิสัยและทัศนคติของบุคคลที่มีความรับผิดชอบเป็นเครื่องผลักดันให้บุคคลปฏิบัติตามระเบียบ เคารพสิทธิผู้อื่น ทำตามหน้าที่ของตนและมีความซื่อสัตย์สุจริต อีกทั้งความรับผิดชอบเป็นสิ่งที่เกื้อหนุนให้บุคคลปฏิบัติงานสอดคล้องกับกฎจริยธรรมและหลักเกณฑ์ของสังคม เป็นเหตุให้เกิดความก้าวหน้าสงบสุขเรียบร้อยแก่สังคมและประเทศชาติยอมพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว เนื่องจากมาจากบุคคลในชาติมีความรับผิดชอบ

สุนันท์ โอสถานนท์ (2559) กล่าวว่าความสำคัญของพฤติกรรมความรับผิดชอบหมายถึงสิ่งสำคัญที่ควรปลูกฝังให้ตั้งแต่เด็กซึ่งแสดงถึงวุฒิภาวะทางด้านนิสัยและการดำรงชีวิตและผลักดันให้บุคคลปฏิบัติ

ตามระเบียบสามารถรับผิดชอบตนเองสังคมและช่วยให้สังคมมีความเป็นระเบียบเรียบร้อยและสงบสุขมีความรักใคร่สามัคคีเอื้ออาทรต่อกันช่วยเหลือดูแลซึ่งกันและกันสังคมมีความสุข

ณัฐพร ปิงมูลทา (2557) กล่าวว่าความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองเป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากที่ทุกคนจะต้องมี เพราะถ้าขาดความรับผิดชอบจะทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ขึ้นไม่ว่าในสังคมใดก็ตาม หากในสังคมมีความรับผิดชอบต่อตนเองนั้นปัญหาต่าง ๆ ก็จะลดน้อยลง สังคมก็就会有ความเจริญก้าวหน้าและเกิดความสงบสุขในสังคม

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายและลักษณะของความสำคัญของความรับผิดชอบต่อตนเองได้ว่าความรับผิดชอบต่อตนเองเป็นคุณลักษณะทางจริยธรรมที่สำคัญ ผู้ที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองปฏิบัติหน้าที่การทำงาน หน้าที่ทางสังคม หน้าที่อันพึงประสงค์ต่อตนเอง บิดามารดา ญาติพี่น้อง บุคคลทั่วไปและต่อประเทศชาติอย่างดีที่สุดเต็มความสามารถ ทำให้สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้ด้วยความสงบสุข หากขาดความรับผิดชอบต่อตนเองส่งผลให้ไม่สามารถบรรลุเป้าหมายตามที่คาดหวังไว้ เนื่องจากไม่ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย ไม่ได้รับความไว้วางใจจากบุคคลรอบข้าง เป็นต้น

2.2.3 ประเภทของพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเอง

ผู้วิจัยได้ศึกษาประเภทของพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเอง มีนักวิชาการได้ให้ลักษณะของประเภทพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเองไว้ดังนี้

สุธิดา พานิชกิจโกศลกุล (2556) กล่าวว่า ความรับผิดชอบต่อตนเองเป็นสิ่งสำคัญและมีความจำเป็นต่อการปฏิบัติงานของทุกคนดังนั้นพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเองในการปฏิบัติงานหมายถึงความรับผิดชอบต่อตนเองบุคคลแสดงออกถึงการทำหน้าที่ของตนเองและงานที่ได้รับมอบหมายด้วยความเอาใจใส่มีความละเอียดรอบคอบมีการวางแผนมีความขยันหมั่นเพียรอดทนและกระตือรือร้นในการแก้ปัญหาตรงต่อเวลาไม่ละเลยทอดทิ้งงานหรือหลีกเลี่ยงจนกว่างานจะแล้วเสร็จยอมรับผลของการกระทำไม่ว่าจะเป็นผลดีและผลเสียพยายามทำหน้าที่ต่าง ๆ อย่างเต็มความสามารถโดยมีความตั้งใจปฏิบัติงานเพื่อให้บรรลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ขององค์กรยึดมั่นตามระเบียบข้อบังคับคำสั่งและข้อกำหนดต่าง ๆ ขององค์กรรวมถึงเป็นผู้ใช้และรักษาทรัพย์สินขององค์กรให้เกิดประโยชน์สูงสุดไม่นำมาใช้เพื่อประโยชน์ส่วนบุคคล

อรัญญา ชมมูลเทียน (2560) กล่าวว่า ประเภทของความรับผิดชอบต่อตนเองมี ดังนี้

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง หมายถึง การรับรู้ฐานะและบทบาทของตนเองที่เป็นส่วนหนึ่งของสังคมจะต้องดำรงตนให้อยู่ในฐานะที่ช่วยเหลือตัวเองได้ รู้จักว่าสิ่งใดถูก สิ่งใดผิด ยอมรับผลการกระทำของตนเองทั้งที่เป็นผลดีและผลเสีย เพราะฉะนั้นบุคคลที่มีความรับผิดชอบต่อตนเองย่อมจะไตร่ตรองดูให้

รอบคอบก่อนว่าสิ่งที่ตนเองทำลงไปนั้นจะมีผลดีผลเสียหรือไม่และจะเลือกปฏิบัติแต่สิ่งที่จะก่อให้เกิดผลดีเท่านั้น

2. ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง ภาระหน้าที่ของบุคคลที่จะต้องเกี่ยวข้องและมีส่วนร่วมต่อสวัสดิภาพของสังคมที่ตนเองดำรงอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหลายสิ่งหลายอย่างตั้งแต่สังคมขนาดเล็ก ๆ จนถึงสังคมขนาดใหญ่ การกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่งย่อมมีผลกระทบต่อสังคมไม่มากก็น้อย บุคคลทุกคนจึงต้องมีภาระหน้าที่และความรับผิดชอบที่จะต้องปฏิบัติต่อสังคม ดังต่อไปนี้

2.1 ความรับผิดชอบต่อหน้าที่พลเมือง ได้แก่ การปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม การรักษาทรัพย์สินของสังคม การช่วยเหลือผู้อื่นและการให้ความร่วมมือกับผู้อื่น

2.2 ความรับผิดชอบต่อครอบครัว ได้แก่ การเคารพเชื่อฟังผู้ปกครอง การช่วยเหลืองานบ้านและการรักษาชื่อเสียงของครอบครัว

2.3 ความรับผิดชอบต่อโรงเรียน ได้แก่ ความตั้งใจเรียน การเชื่อฟังครู – อาจารย์ การปฏิบัติตามกฎของโรงเรียนและการรักษาสมบัติของโรงเรียน

2.4 ความรับผิดชอบต่อเพื่อน ได้แก่ การช่วยตักเตือนแนะนำเมื่อเพื่อนกระทำผิด การช่วยเหลือเพื่อนอย่างเหมาะสม การให้อภัยเมื่อเพื่อนทำผิดการไม่ทะเลาะและเอาเปรียบเพื่อน และการเคารพสิทธิซึ่งกันและกัน

สารภี ศุระศรางค์ (2557) ประเภทของความรับผิดชอบ จำแนกออกเป็น 3 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 ความรับผิดชอบต่อตนเองและการกระทำของตนเอง ได้แก่การตรงต่อเวลาคือการตรงเวลาที่กำหนดนัดหมายไว้ เช่น การไปโรงเรียนการไปรับประทานอาหาร การฝึกกาย การประชุมการรู้จักหน้าที่ของตน ได้แก่ การรู้จักสภาพของตนที่กำลังเป็นอยู่ ตนมีหน้าที่ทำอะไร ก็ทำสิ่งนั้นให้สมบูรณ์ด้วยความขยันหมั่นเพียรเต็มความสามารถ การรู้จักรักษาสุขภาพอนามัย ได้แก่ การรักษาร่างกายให้แข็งแรงอยู่เสมอรู้จักระมัดระวังเกี่ยวกับเสื้อผ้า อาหาร ที่อยู่อาศัยให้สะอาดการรู้จักคุ้มครองตนเอง ได้แก่ รู้จักวิธีรักษาตน ป้องกันตนให้พ้นจากอันตรายต่าง ๆ การรู้จักควบคุมความประพฤติของตน ได้แก่ การควบคุมบังคับจิตใจตนให้ประพฤติตนอยู่ในศีลธรรม ไม่ตกเป็นทาสในอบายมุข ประเภทที่ 2 ความรับผิดชอบต่อการศึกษเล่าเรียน หมายถึง การที่นักเรียนศึกษาเล่าเรียนจนประสบผลสำเร็จตามความมุ่งหมายด้วยความขยันหมั่นเพียร อดทน เข้าห้องเรียนและส่งงานที่ได้รับมอบหมายตรงตามเวลาที่นัดหมาย เมื่อมีปัญหาหรือไม่เข้าใจในบทเรียนก็พยายามศึกษาค้นคว้าซักถามอาจารย์ให้เข้าใจ เมื่อทำแบบฝึกหัดผิดก็ยอมรับว่าทำผิด แล้วพยายามแก้ไขปรับปรุงให้ถูกต้องด้วยตนเองอยู่เสมอ มีผลการเรียนผ่านทุกวิชาในทุกภาคเรียน ประเภทที่ 3 ความรับผิดชอบต่อสถานศึกษา หมายถึง การที่นักเรียนมีส่วน

ร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานศึกษา รักษาผลประโยชน์ เกียรติยศชื่อเสียงของสถานศึกษา ช่วยกันรักษาความสะอาดของสถานศึกษา ไม่ขีดเขียนผนังห้องเรียน ห้องน้ำ แต่งเครื่องแบบนักเรียนเรียบร้อย ไม่ทะเลาะวิวาทกับนักเรียนโรงเรียนอื่น คอยตักเตือนเพื่อนนักเรียนที่จะหลงผิด อันทำให้โรงเรียนเสียชื่อเสียง เมื่อโรงเรียนต้องการความร่วมมือหรือความช่วยเหลือก็เต็มใจให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนตามความสนใจ และความสามารถของตนเพื่อสร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน เช่น เป็นนักกีฬา นักแต่งคำขวัญ เรียงความและอื่น ๆ

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นผู้วิจัยสามารถแบ่งประเภทของพฤติกรรมความรับผิดชอบได้ 2 ประเภทคือ

1. ความรับผิดชอบต่อตนเอง ได้แก่ ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนตรงต่อเวลาประพฤติตนเป็นคนดีมีระเบียบวินัยและคุณธรรมยึดมั่นในกฎเกณฑ์รับผิดชอบต่อสุขภาพอนามัยของตนเองรับผิดชอบต่อหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายทำงานสำเร็จได้ด้วยตนเองโดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคต่าง ๆ
2. ความรับผิดชอบต่อสังคม หมายถึง ภาระหน้าที่ของบุคคลที่จะต้องเกี่ยวข้องและมีส่วนร่วมต่อสวัสดิภาพของสังคมที่ตนเองดำรงอยู่ ซึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหลายสิ่งหลายอย่างตั้งแต่สังคมขนาดเล็ก ๆ จนถึงสังคมขนาดใหญ่

2.2.4 การวัดความรับผิดชอบ

ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมายของการวัดความรับผิดชอบ มีนักวิชาการได้ให้ความหมายของการวัดความรับผิดชอบไว้ดังนี้

วันดี จูเปียม (2554) การวัดความรับผิดชอบนั้นสามารถใช้เครื่องมือวัดได้หลายประเภท ซึ่งจะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย วิธีการวิจัยลักษณะของผู้ถูกประเมินโดยเครื่องมือที่ใช้วัดความรับผิดชอบได้แก่แบบทดสอบ แบบสอบถาม แบบสังเกตและแบบสัมภาษณ์และในการศึกษาคั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้เครื่องมือวัดประเภทแบบสังเกตเพื่อบันทึกพฤติกรรมความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชาวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3/5 โรงเรียนอัสสัมชัญแผนกประถม

สมพิศ ศิริโยธา (2558) การวัดความรับผิดชอบหมายถึงการวัดคุณลักษณะความรับผิดชอบที่เป็นตัวแทนของบุคคลที่วัดได้อย่างแท้จริงและตรงตามนิยาม ประกอบด้วย 1) ความเที่ยงตรงเชิงพินิจ (face validity) หมายถึง คุณสมบัติของข้อคำถามแต่ละข้อที่สามารถวัดได้ตรงกับคุณลักษณะความรับผิดชอบที่นิยามไว้ 2) อำนาจจำแนก (discrimination) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดความรับผิดชอบที่สามารถ

จำแนกผู้ตอบออกเป็นสองกลุ่มคือกลุ่มที่มีคุณลักษณะความรับผิดชอบสูงกับกลุ่มที่มีคุณลักษณะความรับผิดชอบต่ำได้ 3) ความเที่ยงตรงเชิงสภาพ (concurrent validity) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดความรับผิดชอบที่สามารถวัดได้ตรงตามสภาพความเป็นจริง 4) ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง (construct validity) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดความรับผิดชอบที่สามารถวัดได้ตรงตามโครงสร้างของคุณลักษณะที่ต้องการจะวัด 5) ความเชื่อมั่น (reliability) หมายถึงคุณสมบัติของแบบวัดความรับผิดชอบที่สามารถให้ผลการวัดที่คงที่แน่นอนไม่ว่าจะใช้วัดกี่ครั้งก็เท่ากับกลุ่มเดิม

อังคณา บุญสีสัด (2557) การวัดความรับผิดชอบนั้นสามารถใช้เครื่องมือวัดได้หลายประเภท ซึ่งจะต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย วิธีการวิจัยลักษณะของผู้ถูกประเมินโดยเครื่องมือที่ใช้วัดความรับผิดชอบได้แก่ แบบทดสอบ แบบสอบถาม แบบสังเกต และแบบสัมภาษณ์ และในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้เครื่องมือวัดประเภทแบบสอบถาม (Rating Scale) มาเป็นเครื่องมือวัดความรับผิดชอบของนักเรียนในครั้งนี้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของการวัดความรับผิดชอบได้ว่าเป็นการวัดคุณลักษณะของบุคคลซึ่งแสดงออกโดยมีความสนใจเอาใจใส่ ตั้งใจจริงที่จะปฏิบัติหน้าที่ซึ่งได้รับมอบหมายด้วยความพากเพียร พยายาม อดทนต่ออุปสรรคใด ๆ ที่ขัดข้อง มีการวางแผนงานอย่างละเอียดรอบคอบเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้โดยใช้เครื่องมือที่ใช้วัดความรับผิดชอบได้แก่ แบบทดสอบ แบบสอบถาม แบบสังเกตพฤติกรรมและแบบสัมภาษณ์และในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้เครื่องมือแบบสังเกตพฤติกรรมมาเป็นเครื่องมือวัดความรับผิดชอบของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 แผนกช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคมินบุรี

2.3 การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร

2.3.1 ความหมายของเบี้ยอรรถกร

ผู้วิจัยได้ศึกษาความหมายของความรับผิดชอบมีนักวิชาการได้ให้ความหมายของความรับผิดชอบไว้ดังนี้

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2556) กล่าวว่าความหมายของเบี้ยอรรถกร (Tone Economy) หมายถึง การใช้เบี้ยดาว คะแนนหรือบัตรสะสมคะแนนเป็นตัวเสริมแรง โดยมีหลักว่าเมื่อทำพฤติกรรมที่พึงประสงค์จะได้รับเบี้ยอรรถกรตามจำนวนที่กำหนดไว้แล้วบุคคลที่ถูกปรับพฤติกรรมสามารถนำเบี้ยอรรถกรไปแลกเป็นตัวเสริมแรงตัวอื่น ๆ ได้ตามที่เขาคต้องการ

เบญจกุล ศรีจำเริญ (2558) เบี้ยอรรถกรเป็นตัวเสริมแรงที่ใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบันเนื่องจากเป็นตัวเสริมแรงที่เมื่อได้นำมาใช้และแลกเปลี่ยนแล้วจะเกิดเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยายทำให้มีประสิทธิภาพสูงในการเป็นตัวเสริมแรงในการปรับพฤติกรรมเพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุด

อารดา เรืองอ่อน (2560) เบี้ยอรรถกรเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งมีลักษณะหรือรูปแบบหลายอย่างอาจอยู่ในรูปของคะแนน เบี้ย ดาว คุปอง แสตมป์ เป็นต้น ซึ่งผู้ที่ได้รับสามารถนำไปแลกเปลี่ยนต่าง ๆ ได้ตามความต้องการของแต่ละบุคคลภายใต้อำนาจการแลกเปลี่ยนของแต่ละชนิด

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของเบี้ยอรรถกรได้ว่าเบี้ยอรรถกรเป็นตัวเสริมแรงที่ใช้อย่างแพร่หลายในปัจจุบันเนื่องจากเป็นตัวเสริมแรงที่เมื่อได้นำมาใช้และแลกเปลี่ยนแล้วจะเกิดเป็นตัวเสริมแรงแผ่ขยายทำให้มีประสิทธิภาพสูงในการเป็นตัวเสริมแรงในการปรับพฤติกรรมไปแลกเปลี่ยนเป็นตัวเสริมแรงตัวอื่น ๆ ได้ตามที่เขาคต้องการ มีลักษณะหรือรูปแบบหลายอย่างอาจอยู่ในรูปของคะแนน เบี้ย ดาว คุปอง แสตมป์ เป็นต้น

2.3.2 ความหมายของการเสริมแรง

กฤษณภักดิ์ เอียบสกุล (2557) กล่าวว่า การเสริมแรงหมายถึงวิธีการที่ครูนำมาใช้เพื่อกระตุ้นให้นักศึกษาแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือละเว้นการแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์โดยแบ่งออกตามลักษณะของการวางเงื่อนไขได้เป็น 2 ประเภท คือการเสริมแรงทางบวกและการเสริมแรงทางลบ ในการเสริมแรงทางบวกอาจเป็น สิ่งของ คำพูด คำชมที่สามารถปรับและกระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างพฤติกรรมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปในแนวทางที่ดีขึ้น ส่วนการเสริมแรงทางลบจะต่างจากการลงโทษ แต่จะเป็นการใช้วิธีการที่สร้างพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้เรียนกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมไปในเชิงบวก

อริสรา อัครพิสิฐ (2558) กล่าวว่า ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) เป็นทฤษฎีที่เน้นการทำงานให้บุคคลต้องกระทำในสิ่งที่เราต้องการให้เขากระทำ (Getting people to do what you want them to do) เป็นทฤษฎีการจูงใจที่พัฒนามาจากทฤษฎีการเรียนรู้ของ B. F. Skinner ซึ่งมีหลักสำคัญคือ เราสามารถควบคุมพฤติกรรมของคนได้โดยวิธีการให้รางวัลหรือวิธีการเสริมแรงในทางจิตวิทยาเรียกทฤษฎีนี้ว่าการปรับพฤติกรรม (Behavior Modification) หรือการวางเงื่อนไขแบบปฏิบัติการ (Operant Conditioning) ซึ่งให้ความสำคัญกับผลกรรม (Consequence of Behavior) หรือผลต่อเนื่องเป็นตัวควบคุมพฤติกรรม

สารณี ศุระศรางค์ (2556) กล่าวว่า การเสริมแรงหมายถึง การทำให้ความถี่ของพฤติกรรมเพิ่มขึ้นอันเป็นผลเนื่องมาจากผลกรรมที่ตามมาหลังพฤติกรรมนั้นผลกรรมที่ทำให้พฤติกรรมมีความถี่เพิ่มขึ้นเรียกว่า

ตัวเสริมแรง ตัวเสริมแรงที่ใช้กันอยู่นั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด ด้วยกันคือ 1.ตัวเสริมแรงปฐมภูมิ เป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติด้วยตัวของมันเองเนื่องจากสามารถตอบสนองความต้องการทางชีวภาพของอินทรีย์ได้หรือมีผลต่ออินทรีย์โดยตรง เช่น อาหาร น้ำ อากาศ ความร้อน ความหนาว ความเจ็บปวด เป็นต้น 2.ตัวเสริมแรงทุติยภูมิ เป็นตัวเสริมแรงที่ต้องผ่านกระบวนการพัฒนาคุณสมบัติของการเป็นตัวเสริมแรงโดยการนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงโดยการนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงปฐมภูมิ เช่น คำชมเชย เงินหรือตำแหน่งหน้าที่ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปความหมายของการเสริมแรงได้ว่าการเสริมแรงหมายถึงการกระตุ้น ให้บุคคลมีกำลังใจในการทำสิ่งใดให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือการเสริมแรงทางบวกและการเสริมแรงทางลบ ในการเสริมแรงทางบวกอาจเป็นสิ่งของ คำพูด คำชมที่สามารถปรับและกระตุ้นให้ผู้เรียนสร้างพฤติกรรมให้เกิดการเปลี่ยนแปลงให้เป็นไปในแนวทางที่ดีขึ้น ส่วนการเสริมแรงทางลบจะต่างจากการลงโทษแต่จะเป็นการใช้วิธีการที่สร้างพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของผู้เรียนกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมไปในเชิงบวก

2.3.3 ประเภทของตัวเสริมแรง

สารณี ศุระศรางค์ (2556) กล่าวว่า ประเภทของการเสริมแรงแบ่งออกเป็น 5 ประเภท 1. ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของ เป็นตัวเสริมแรงที่กล่าวได้ว่ามีประสิทธิภาพกับเด็กมากที่สุด เนื่องจากเป็นตัวเสริมแรงที่ประกอบด้วยอาหาร ของที่เสพได้และสิ่งของต่าง ๆ เช่น ขนม บุหรี่ เหล้า ของเล่น เสื้อผ้า น้ำหอม รถยนต์ เป็นต้น ในกรณีของวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ก็ใช้ได้ผลในบางกรณี เช่นกัน เช่น กรณีที่ซื้อของขวัญให้คู่รักบ่อย ๆ หรือที่บริษัทต่าง ๆ ให้รางวัลพนักงานของคนที่ทำงานได้ดี เป็นต้น 2. ตัวเสริมแรงทางสังคม แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ เป็นคำพูดและเป็นการแสดงออก ทางท่าทาง ได้แก่การชมเชย การยกย่อง การยิ้ม การเข้าใกล้ หรือการแตะตัว เป็นต้น 3.ตัวเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม ตัวเสริมแรงในลักษณะนี้บางครั้งรู้จักกันในชื่อของหลักการของพรีแม็ค (Premack Principle) ซึ่งกล่าวไว้ว่ากิจกรรมหรือพฤติกรรมที่มีความถี่สูงสามารถนำมาใช้เสริมแรงต่อพฤติกรรมการนั่งอยู่กับที่อย่างเงียบ ๆ ในห้องเรียนของเด็กได้ 4. ตัวเสริมแรงที่เป็นเบี้ยอรรถกร เบี้ยอรรถกรนั้นเป็นตัวเสริมแรงที่จะมีคุณค่าของการเป็นตัวเสริมแรงได้ ต่อมาเมื่อสามารถนำไปแลกเป็นตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้ ตัวเสริมแรงที่นำไปแลกได้นั้นเรียกว่าตัวเสริมแรงสนับสนุน (Back-up Reinforce) เบี้ยอรรถกรจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นถ้าสามารถนำไปแลกตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้มากกว่า 1 ตัวขึ้นไป เบี้ยอรรถกรนั้นมักจะอยู่ในรูปของเงิน เบี้ยแต้ม ดาวแสดมป์ หรือคุปอง เป็นต้น 5.ตัวเสริมแรงภายใน ตัวเสริมแรงภายในนี้ครอบคลุมถึงความคิด ความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ความพึงพอใจ ความสุขหรือความภาคภูมิใจ เป็นต้น ซึ่งตัวเสริมแรงภายในนี้จะ

อธิบายได้ว่าทำไมบุคคลหลายคนจึงแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่เมื่อแสดงแล้วไม่ได้รับผลตอบแทนที่เด่นชัด เช่น การทำบุญ หรือการให้เงินแก่คนขอทาน เป็นต้น

อุเทน ยอดสิงห์ (2556) กล่าวว่า ประเภทของตัวเสริมแรง (reinforce) ทำให้พฤติกรรมที่บุคคลนั้นกระทำอยู่มีอัตราการกระทำเพิ่มมากขึ้นและผลกรรมที่เป็นตัวลงโทษ (punisher) ทำให้พฤติกรรมที่บุคคลกระทำนั้นยุติลง ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะผลกรรมที่เป็นตัวเสริมแรงทางบวก (Positive Reinforce) ลักษณะของตัวเสริมแรงมี 2 ชนิดคือ

1 ตัวเสริมแรงปฐมภูมิเป็นตัวเสริมแรงที่มีคุณสมบัติด้วยตัวของมันเองในการตอบสนองความต้องการทางชีวภาพหรือมีผลต่อผู้ได้รับโดยตรง เช่น อาหารความเย็น เป็นต้น

2 ตัวเสริมแรงทุติยภูมิเป็นตัวเสริมแรงที่ต้องผ่านกระบวนการพัฒนาคุณสมบัติของการเป็นตัวเสริมแรงโดยการนำไปสัมพันธ์กับตัวเสริมแรงปฐมภูมิ เช่น เงินรางวัลคำชมเชย เป็นต้น การเสริมแรงทางบวกนั้น สามารถใช้ได้กับพฤติกรรมที่ต้องการพัฒนาหรือพฤติกรรมพึงประสงค์เพียงแต่ผู้นำไปใช้จะต้องสามารถเลือกตัวเสริมแรงได้อย่างเหมาะสมและมีหลักการนำไปใช้

จุลศักดิ์ ชาญณรงค์ (2554) ได้แบ่งการกำหนดการเสริมแรงเป็น 6 ประเภท ประกอบด้วย

1 การเสริมแรงทุกครั้ง (continuous reinforcement) เป็นการให้การเสริมแรงทุกครั้งที่พฤติกรรมเป้าหมายเกิดขึ้น เช่น ทุกครั้งที่นักเรียนทำการบ้านส่งครู ครูจะให้การชมเชยโดยจะให้การชมเชยหรือเสริมแรงด้วยวิธีการใด ๆ ทุกครั้งที่นักเรียนทำการบ้านส่ง ซึ่งการเสริมแรงแบบนี้มักจะ เป็นประโยชน์มากในการสร้างหรือพัฒนาพฤติกรรมใหม่ขึ้นมาเพราะจะทำให้พฤติกรรมใหม่นั้นเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว

2 การเสริมแรงตามเวลาแน่นอน (fixed interval) เป็นการให้การเสริมแรงโดยกำหนดระยะเวลาที่จะให้การเสริมแรงไว้แน่นอน เช่น ถ้าเกิดพฤติกรรมหลังจากเวลาผ่านไปแล้ว 3 ชั่วโมง พฤติกรรมนั้นจึงจะได้รับการเสริมแรงหากเกิดก่อน 3 ชั่วโมงก็จะไม่ได้รับ ตัวอย่างได้แก่ การให้นมเด็กเล็ก เมื่อให้นมแล้วครั้งหนึ่งจะต้องคอยเวลา 3 ชั่วโมง จึงจะให้อีกครั้งหนึ่ง หากยังไม่ถึง 3 ชั่วโมง แม้เด็กจะทำท่าอยากกินนมก็จะไม่ให้กิน แต่ถ้าถึง 3 ชั่วโมงแล้วจะให้นมทันที

3 การเสริมแรงตามเวลาไม่แน่นอน (variable interval) คล้ายกับเงื่อนไขการเสริมแรงตาม เวลาแน่นอน แต่แตกต่างกันที่ช่วงเวลาไม่กำหนดแน่นอน เช่น บางทีก็ 3 ชั่วโมง บางทีก็ 2 ชั่วโมงครั้ง บางทีก็มากกว่า 3 ชั่วโมง จึงให้การเสริมแรงครั้งหนึ่งเป็นต้น

4 การเสริมแรงตามอัตราส่วนแน่นอน (fixed ratio) เป็นการเสริมแรงตามจำนวนครั้งของพฤติกรรม เช่น ถ้าแสดงพฤติกรรม 5 ครั้งก็จะได้รับการเสริมแรง 1 ครั้งตัวอย่าง คือ การให้การ เสริมแรง

แก่ผู้บริจาคลิขิตซึ่งมีการกำหนดว่าหากบริจาคจำนวนครั้งที่กำหนดจะได้รับสิ่งตอบแทน อย่างใดอย่างหนึ่ง

5 การเสริมแรงตามอัตราส่วนไม่แน่นอน (Variable ratio) เป็นการเสริมแรงตามจำนวนครั้ง ของพฤติกรรมแต่ก็ครั้งจึงจะได้รับการเสริมแรงไม่ได้กำหนดไว้แน่นอนบางทีก็มากครั้งบางทีก็น้อยครั้ง แต่สามารถประมาณได้คร่าว ๆ ว่าที่ครั้งเงื่อนไขเช่นนี้มีมากที่สุดในชีวิตประจำวัน ตัวอย่าง การขายประกัน ชีวิตได้รับการเสริมแรงประเภทนี้ ตัวอย่างอื่นเช่น การขายพวงมาลัยของเด็กตามสี่แยก การเรียกคนให้แวะซื้อของของแม่ค้า การตกปลา เป็นต้น

6 การเสริมแรงแบบสุ่ม (Random) เป็นการเสริมแรงที่ไม่มีแบบแผนแน่นอนบางครั้งก็ได้รับ การเสริมแรง บางครั้งก็ไม่ได้รับและเมื่อไรจะได้รับก็ไม่สามารถคาดคะเนได้

จากที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้นผู้วิจัยสามารถสรุปประเภทของตัวเสริมแรงว่า ประเภทของตัวเสริมแรง (reinforce) สามารถทำให้พฤติกรรมที่บุคคลนั้นกระทำอยู่มีอัตราการกระทำเพิ่มมากขึ้นและผลกรรมที่เป็นตัวลงโทษ (punisher) ทำให้พฤติกรรมที่บุคคลกระทำนั้นยุติลง ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะผลกรรมที่เป็นตัวเสริมแรงทางบวก(Positive Reinforce) ลักษณะของตัวเสริมแรงมี 5 ประเภทคือ

1. ตัวเสริมแรงที่เป็นสิ่งของ เป็นตัวเสริมแรงที่กล่าวได้ว่ามีประสิทธิภาพกับเด็กมากที่สุด เนื่องจากเป็นตัวเสริมแรงที่ประกอบด้วยอาหารและสิ่งของต่าง ๆ เช่น ขนม ของเล่น เสื้อผ้า น้ำหอม รถยนต์ เป็นต้น ในกรณีของวัยรุ่นหรือผู้ใหญ่ก็ใช้ได้ผลในบางกรณี เช่นกัน เช่น กรณีที่ซื้อของขวัญให้คู่รัก บ่อย ๆ หรือที่บริษัทต่าง ๆ ให้รางวัลพนักงานของตนที่ทำงานได้ดี เป็นต้น

2. ตัวเสริมแรงทางสังคม แบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ เป็นคำพูดและเป็นการแสดงออกทางท่าทาง ได้แก่การชมเชย การยกย่อง การยิ้ม การเข้าใกล้ หรือการแตะตัว เป็นต้น

3. ตัวเสริมแรงที่เป็นกิจกรรม ในลักษณะนี้บางครั้งรู้จักกันในชื่อของ หลักการของ ฟรีแม็ค (Premack Principle) ซึ่งกล่าวไว้ว่ากิจกรรมหรือพฤติกรรมที่มีความถี่สูง สามารถนำมาใช้เสริมแรงต่อพฤติกรรมการนั่งอยู่กับที่อย่างเงียบ ๆ ในห้องเรียนของเด็กได้

4. ตัวเสริมแรงที่เป็นเบี้ยอรรถกร เบี้ยอรรถกรนั้นเป็นตัวเสริมแรงที่จะมีคุณค่าของการเป็นตัวเสริมแรงได้ ต่อมาเมื่อสามารถนำไปแลกเป็นตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้ตัวเสริมแรงที่นำไปแลกได้นั้น เรียกว่า ตัวเสริมแรงสนับสนุน (Back-up Reinforce) เบี้ยอรรถกรจะมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นถ้าสามารถนำไปแลกตัวเสริมแรงอื่น ๆ ได้มากกว่า 1 ตัวขึ้นไป เบี้ยอรรถกรนั้นมักจะอยู่ในรูปของเงิน เบี้ย แด้ม ดาว แสตมป์ หรือคุปอง เป็นต้น

5.ตัวเสริมร่างกายใน ตัวเสริมร่างกายในนี้ครอบคลุมถึงความคิดความรู้สึกต่าง ๆ เช่น ความ พึงพอใจ ความสุข หรือความภาคภูมิใจ เป็นต้น ซึ่งตัวเสริมร่างกายในนี้จะอธิบายได้ว่าทำไมบุคคล หลายคน จึงแสดงพฤติกรรมบางอย่างที่เมื่อแสดงแลไม่เห็นจะรับรู้ผลตอบแทนที่เป็นยงเด่นชัด เช่น การทำบุญ หรือ การให้เงินแก่คนขอทาน เป็นต้น

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

อารดา เรืองอ่อน (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรที่มี ต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรที่มีต่อพฤติกรรม ความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประชากร ที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพที่ลงทะเบียนในรายวิชาการบรรจุ ภัณฑ์อาหาร จำนวน 14 คน ในภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ในวิทยาลัยการอาชีพอ่าวลึก ซึ่งใช้ วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งเป็นแบบแผนการทดลอง (Experimental Design) แบบกลุ่มเดียวที่มีการประเมินพฤติกรรมก่อนและหลัง (One Group Pretest – Posttest Design) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา เป็นแผนการจัดการเรียนรู้และแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ ได้รับมอบหมายของนักศึกษา โดยแบบสังเกตฉบับนี้จะทำการวัดพฤติกรรมความตั้งใจในการเรียนและ พฤติกรรมความตั้งใจทำงานให้เสร็จและส่งงานตามกำหนดสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย เลขคณิตส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการทดสอบค่า ผลการวิจัยพบว่าจากนักศึกษา 14 คนมีค่าเฉลี่ยของ คะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายก่อนได้รับแรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร เท่ากับ 45.67 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.83 ค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบ ต่องานที่ได้รับมอบหมายหลังได้รับแรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรเท่ากับ 75.26 และมีส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน 1.43 และการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับ มอบหมายก่อนและหลังได้รับแรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร พบว่าหลังได้รับแรงเสริมทางบวกด้วย เบี้ยอรรถกรนักเรียนมีคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายสูงกว่าก่อนได้รับแรง เสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สารณี ศุระสรวงศ์ (2556) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนใน การเรียนวิชากิจกรรมองค์การวิชาชีพ 3 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปวช.3 สาขาการขาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมล ศรียาน โดยใช้วิธีการเสริมแรงโดยมี

วัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนในการเรียนรายวิชากิจกรรมองค์การวิชาชีพ 3 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้น ปวช. 3 สาขางานการขาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมล ศรียาน โดยใช้วิธีการเสริมแรงด้วยการใช้แรงเสริมด้วยการให้คะแนนคำชมเชย สัมผัส และการพยักหน้า โดยผู้วิจัยเป็นผู้ทำหน้าที่สนับสนุนให้นักเรียนได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถของตน ส่งผลให้นักเรียนปรับปรุงพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อตนเอง โดยการรับผิดชอบต่อการศึกษาเล่าเรียนมากขึ้น

สุจิตรา อุดลย์เกษม (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้แรงเสริมทางบวกที่ส่งผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมความรับผิดชอบการส่งงานของนักศึกษา โดยวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางบวกที่มีผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมความรับผิดชอบการส่งงานของนักศึกษาและเพื่อศึกษาผลของการใช้แรงเสริมทางบวกที่มีต่อความคงทนของการเพิ่มพฤติกรรมความรับผิดชอบการส่งงานของนักศึกษา โดยใช้การวิจัยแบบวิจัยเชิงทดลองแบบศึกษากลุ่มเดียว วัดสองครั้ง กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ภาควิชาคอมพิวเตอร์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชา 517312 ระบบปฏิบัติการ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบไปด้วยเครื่องมือในการทดลอง คือ แผนการดำเนินการปรับปรุงพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานโดยใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวกด้วยคะแนนและเครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือ แบบบันทึกพฤติกรรมการส่งงานและแบบบันทึกคะแนนงาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลางวิธีค่าเฉลี่ย (Mean) และการคำนวณค่าร้อยละ (Percentage) ผลการวิจัยพบว่า แรงเสริมทางบวกด้วยคะแนนมีประสิทธิภาพในการเพิ่มพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานของนักศึกษากลุ่มตัวอย่างและมีความคงทนในการเพิ่มพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานโดยมีค่าเฉลี่ยของคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบการส่งงานในระยะเส้นฐานร้อยละ 74.20 ระยะดำเนินการทดลองให้แรงเสริมทางบวกด้วยคะแนนร้อยละ 92.70 และระยะติดตามผลร้อยละ 102.70

ภัสณัฐ ภาคิฉาย (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลาเรียนในรายวิชาการขายเบื้องต้น 2 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 1 ห้อง 7 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ โดยมิตุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลาของนักศึกษาและการปรับปรุงพฤติกรรมตรงต่อเวลาของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สาขาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ชั้นปีที่ 1/7 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒน์ จำนวน 52 คน โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรมการเข้าเรียนและสัญญา

เงื่อนไขการปรับพฤติกรรมการเข้าเรียนของนักศึกษาเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่าพฤติกรรมการเข้าเรียนของนักศึกษาก่อนการใช้สัญญาเงื่อนไขจากการศึกษาพบว่าในสัปดาห์แรกก่อนการใช้สัญญาเงื่อนไขมีนักศึกษาที่เข้าเรียนทั้งหมด 51 คน คิดเป็นร้อยละ 98.08 ซึ่งในจำนวนนี้เป็นนักศึกษาที่เข้าเรียนตรงเวลา 21 คน คิดเป็นร้อยละ 40.38 และนักศึกษาที่เข้าเรียนไม่ตรงเวลาจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 57.69 ส่วนนักศึกษาที่ไม่ได้เข้าเรียนมีทั้งหมด 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1.92 จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักศึกษาส่วนใหญ่เข้าเรียนแต่ส่วนมากเป็นนักศึกษาที่เข้าเรียนไม่ตรงเวลา จากการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษาที่เข้าเรียนไม่ตรงเวลาพบว่านักศึกษาเหล่านี้จะเข้าเรียนสายประมาณ 10 นาที หรือบางรายจะเข้าเรียนสายประมาณ 15-20 นาที ผ่านไป จากการสอบถามนักศึกษาถึงสาเหตุที่เข้าเรียนสาย มีสาเหตุต่าง ๆ เช่น มีเรียนวิชาอื่นก่อนหน้ารอเพื่อน ระยะเวลาในการเดินทางมาห้องเรียนมีการแวะกินน้ำและทานข้าว เข้าห้องน้ำ เป็นต้น

พฤติกรรมการเข้าเรียนของนักศึกษาหลังการใช้สัญญาเงื่อนไขจากการศึกษาพบว่า หลังการใช้สัญญาเงื่อนไขตลอดสัปดาห์ที่ 1-4 พฤติกรรมการเข้าเรียนของนักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น จากการสังเกตพฤติกรรมของนักศึกษา พบว่าหลังการใช้สัญญาเงื่อนไขนักศึกษามีการปรับพฤติกรรมของตนเอง โดย นักศึกษาที่เคยเข้าเรียนสายจะมีความกระตือรือร้นในการเข้าเรียนมากขึ้น และพยายามที่จะเข้าเรียนให้ตรงเวลาหรือนักศึกษาบางกลุ่มที่เคยเข้าเรียนสายทั้งกลุ่มก็จะเข้าเรียนตรงเวลาร่วมกัน ส่วนนักศึกษาที่เข้าเรียนตรงเวลาอยู่ก่อนแล้วก็จะเข้าเรียนตรงเวลาอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ ซึ่งบางรายจะมาถึงห้องเรียนก่อนเวลา ส่วนนักศึกษาบางรายที่เข้าเรียนสายก็จะสายไม่เกิน 5 นาทีและไม่พบนักศึกษาที่เข้าเรียนสายประมาณ 15-20 ชั่วโมงผ่านไป จากการสอบถามนักศึกษาถึงสาเหตุการปรับพฤติกรรมการเข้าเรียนให้ตรงเวลา พบว่าการใช้สัญญาเงื่อนไขทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นในการเข้าเรียนให้ตรงเวลามากขึ้น เช่น เมื่อเรียนวิชาอื่นเสร็จก็จะพยายามมาเข้าเรียนให้เร็วที่สุด พยายามเดินให้เร็วขึ้น

ประวิตร หวังประเสริฐ (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาการเข้าเรียนสายของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่2 สาขาอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต ภาควิชาเครื่องกล ในรายวิชาเครื่องทำความเย็นและปรับอากาศ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการศึกษาปัญหาการเข้าชั้นเรียนสายของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต ภาควิชาเครื่องกลในรายวิชาเครื่องทำความเย็นและปรับอากาศ ประจำภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ซึ่งจากการศึกษาวิจัยพบว่า ประเด็นที่สำคัญคือการเข้าห้องเรียนสาย ทำให้เกิดปัญหาขาดความต่อเนื่องในการเรียนในเนื้อหาวิชาที่เรียน เมื่อ

เทียบกับผู้เข้าเรียนตรงเวลา ดังนั้นผู้วิจัยจึงดำเนินการแก้ปัญหาดังกล่าว โดยการกำหนดข้อตกลงในการเข้าห้องเรียนที่ตรงเวลา เพื่อเป็นการปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมในเรื่องการตรงต่อเวลาให้กับนักศึกษาและให้นักศึกษาได้เห็นถึงประโยชน์ของการเป็นผู้ตรงต่อเวลาต่อไป ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติใช้ค่าร้อยละ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

จำนวนเปอร์เซ็นต์เฉลี่ยของผู้เรียนที่มาสายในรายวิชาเครื่องทำความเย็นและปรับอากาศ ก่อนใช้ข้อตกลงเบื้องต้นโดยเฉลี่ย เท่ากับ 4.72 % และภายหลังจากการใช้ข้อตกลงเบื้องต้นแล้ว พบว่าจำนวนเปอร์เซ็นต์เฉลี่ยผู้เรียนที่มาสาย เท่ากับ 2.78 % สรุปได้ว่าจำนวนเปอร์เซ็นต์เฉลี่ยผู้เรียนที่มาสาย ลดลง 4.44 % ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีคุณธรรมจริยธรรมของนักศึกษาในทางที่ดีขึ้น คือตั้งแต่สัปดาห์ที่ 5 เป็นต้นมา จนถึงสัปดาห์ที่ 13 เปอร์เซนต์หรือจำนวนนักเรียนที่มาสายลดน้อยลง จาก 1 คน จนกระทั่งไม่มีนักศึกษามาสายเลยในช่วงสัปดาห์ที่ 14-16 ผู้วิจัยมีความเห็นว่าถ้าผู้สอนให้ความสำคัญกับการเข้าเรียนให้ตรงต่อเวลาของนักศึกษาจะเป็นประโยชน์ในการทำงานในอนาคตเพราะการเป็นผู้ตรงต่อเวลาจะสามารถทำให้ คุณธรรม จริยธรรมคนอื่น ๆ พัฒนารุดขึ้นและยังเป็นคุณธรรมที่สถานประกอบการต้องการมากที่สุด

กฤษณภักดิ์ เอียบสกุล (2557) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการแก้ไขปัญหานักเรียนให้มีความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่มบูรณาการด้วยขั้นตอนการสอนโดยใช้เทคนิคเสริมแรงกับนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ภาควิชาบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1. เพื่อใช้เทคนิคเสริมแรงในการแก้ไขพฤติกรรมความไม่รับผิดชอบในการทำงานกลุ่มบูรณาการ 2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมผลงานกลุ่มบูรณาการของนักเรียน 1 กลุ่ม ก่อนและหลังการใช้เทคนิคเสริมแรง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนที่ขาดความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่มบูรณาการ ในหัวข้อโครงงานเรื่องการออกแบบสื่อแสดงสินค้าบนระบบออนไลน์ (E-Catalog) ในกลุ่มบูรณาการ ที่มีชื่อผลงานว่า แคตตาล็อก แวนตาออนไลน์ ร้านแวนตาแพชั่น ในรายวิชาการใช้โปรแกรมตารางงาน จำนวน 3 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการคัดเลือกจากครูผู้สอน เครื่องมือ/วิธีการที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1. แบบประเมินความสามารถในการทำงานกลุ่มก่อนและหลังเรียน 2. แบบประเมินผลงานนวัตกรรมและรูปแบบบูรณาการ 3. แบบสังเกตพฤติกรรมในการประเมินการทำงานกลุ่มร่วมกันในแต่ละวันด้วยขั้นตอนการสอนโดยใช้เทคนิคเสริมแรง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ยร้อยละ 1 ผล การ วิ จัย พบว่าการใช้เทคนิคการเสริมแรงเพื่อแก้ไขปัญหานักเรียนมีผลประเมินความสามารถในการทำงานกลุ่มหลังเรียนมากกว่าก่อนเรียน ผลการประเมินผลงานนวัตกรรมและรูปแบบบูรณาการ ของนักเรียนทั้ง 3 คน มีคะแนนร้อยละ 60 ซึ่งถือได้ว่า มีคะแนนเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดและผลการประเมินแบบสังเกต

พฤติกรรมของนักเรียนทั้ง 3 คนพบว่านักเรียนได้รับการเสริมแรง โดยมีพฤติกรรมกระตือรือร้นและมีความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่มเพิ่มขึ้น

พระสุพรรณ สุเมธปญญ (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร เพื่อพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียนในวิชาประวัติศาสตร์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นผู้มีวินัยและมีความรับผิดชอบต่อหน้าที่และการเรียนที่ดีขึ้นโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรของนักเรียนในวิชาประวัติศาสตร์มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาการจัดการเรียนรู้โดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรเพื่อพัฒนาพฤติกรรมด้านระเบียบวินัยของผู้เรียนในวิชาประวัติศาสตร์ 2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในวิชาประวัติศาสตร์ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร โดยมีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบทดสอบก่อนเรียน - หลังเรียนและแบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน

ผลการวิจัยพบว่าการใช้แรงจูงใจโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรโดยการชมเชยหรือสิ่งของตามที่ตกลงกันในห้องเรียน รวมทั้งดูแลด้านการเรียนให้มีความรับผิดชอบสนใจการเรียนและติดตามผลการเรียน ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นต่อการเข้าเรียนและการเรียนมากขึ้น มีความรับผิดชอบความเอาใจใส่การเรียนมากยิ่งขึ้นทำให้บรรยากาศการเรียนภายในห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนรู้ มีความตั้งใจเรียนมากขึ้น มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ไม่ขาดเรียนหรือมาสาย สนใจเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในห้องเรียนที่โรงเรียนจัดขึ้น ทั้งยังทำงานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานตรงตามกำหนดเวลา รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้วยความเต็มใจและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

นภดล เจ๊ะมะ (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการศึกษาพฤติกรรมที่ไม่ส่งงานวิชาชีวอนามัยและความปลอดภัยนักศึกษาระดับชั้น ปวช.2 สาขาวิชาการบัญชี แผนกวิชาบริหารธุรกิจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเรื่อง การแก้ปัญหา นักศึกษาที่มีพฤติกรรมขาดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในชั้นเรียน รายวิชาการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการแก้ปัญหา นักศึกษาที่มี พฤติกรรมขาดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในชั้นเรียน รายวิชาการอาชีวอนามัยและความปลอดภัย การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมาที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการสร้างทีมงาน ตอนเรียน D1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 35 คน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคืออัตราร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation)

ผลการศึกษาพบว่า

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายคิดเป็นร้อยละ 22.0 เพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 78.0 หลักสูตรหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพคิดเป็นร้อยละ 92.0 ชั้นปีการศึกษาที่ 2 และมีผลการเรียน (GPA) 2.01-3.00 คิดเป็นร้อยละ 88.0

2. การศึกษาพฤติกรรมขาดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในชั้นเรียน โดยใช้ กระบวนการกลุ่มความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมขาดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในชั้นเรียน โดยใช้กระบวนการกลุ่ม (ด้านการพูด) โดยรวมนักศึกษาที่มีความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมขาดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในชั้นเรียน โดยใช้กระบวนการกลุ่ม (ด้านการพูด) อยู่ในระดับบางครั้งมีค่าเฉลี่ย 3.34 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่านักศึกษามีความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านการพูด อยู่ในระดับบ่อยครั้ง ลำดับแรกคือถ้าเพื่อนของคุณแต่งกายด้วยชุดใหม่ซึ่งคุณเห็นว่าสวย คุณจะบอกเขาให้ทราบว่าเขาแต่งกายสวย มีค่าเฉลี่ย 4.06 รองลงมาคือ ถ้าเพื่อนทำอะไรเพื่อคุณคุณจะบอกให้เขาทราบว่าคุณซาบซึ้งเพียงใด มีค่าเฉลี่ย 4.04

ความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมขาดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในชั้นเรียน โดยใช้ กระบวนการกลุ่ม (ด้านการกระทำ) โดยรวมนักศึกษามีความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรม ขาดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในชั้นเรียน โดยใช้กระบวนการกลุ่ม (ด้านการกระทำ) มีค่าเฉลี่ย 3.28 และเมื่อพิจารณารายข้อพบว่านักศึกษามีความคิดเห็นทั่วไปเกี่ยวกับพฤติกรรมด้านการกระทำอยู่ในระดับบ่อยครั้ง ลำดับแรกคือ คุณสามารถแสดงความรู้สึกยอมรับและนับถือเมื่อเพื่อนของคุณทำงาน ประสบความสำเร็จได้อย่างไม่ขวยเขิน มีค่าเฉลี่ย 4.16 รองลงมาคือการได้ทำงานกับเพื่อนทำให้ ปฏิสัมพันธ์ด้านความรู้สึกความคิดและการกระทำกับเพื่อนมีการพัฒนาขึ้นมีค่าเฉลี่ย 4.02

พงศกร คัมภีระ (2555) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสำรวจการเข้าเรียนสายของนักเรียนระดับชั้น ปวส. วิชาการผลิตสิ่งพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์ ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ 1 แผนกคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ภาคเรียนที่ 2/2554 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหาการเข้าชั้นเรียนให้ตรงต่อเวลาของนักศึกษาระดับชั้น ปวส.1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ 1 ที่เรียนวิชา การผลิตสิ่งพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 แผนกคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 6 คน

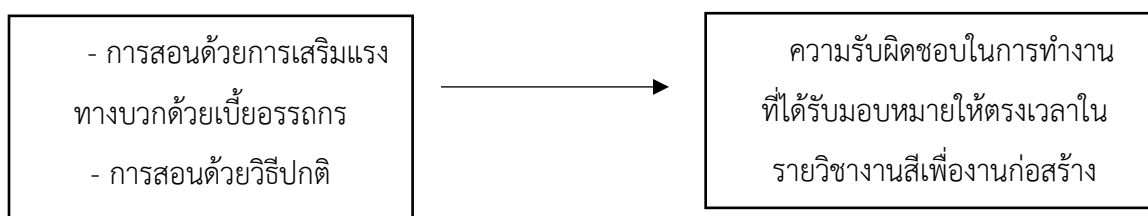
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบบันทึกคะแนนประกอบด้วยแบบบันทึกคะแนนรายชั่วโมงตลอดภาคเรียนและสถิติที่ใช้ในการวิจัยคือจำนวนนับและค่าร้อยละ

ผลการวิจัยพบว่าการจัดการเรียนการสอนรายวิชาการผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์ให้กับนักศึกษาแผนกช่างสาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ วิทยาลัยการอาชีพเนินขาม จังหวัดชัยนาท พบว่าการวิเคราะห์ข้อมูลจากการบันทึกการเข้าเรียน พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ศึกษามีจำนวน 6 คน มีคะแนนเข้าชั้นเรียนในการตรงต่อเวลาน้อยที่สุด 0 คน นักศึกษาเข้าชั้นเรียนในระดับปานกลาง 2 คน และนักศึกษาเข้าชั้นเรียนตรงต่อเวลาสม่ำเสมอ 4 คน เมื่อทำการวิเคราะห์สัมพันธของคะแนนความรับผิดชอบต่อเวลาเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนดีกว่าเดิม

สมพงษ์ แก้วจรัส (2557) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการแก้ปัญหา นักศึกษามาไม่ทันเรียนคาบแรกในรายวิชาหลักการโฆษณาด้วยวิธีการให้แต้มสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.2) สาขาวิชาการตลาด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหา นักศึกษามาไม่ทันเรียนคาบแรกในรายวิชาหลักการโฆษณาด้วยวิธีการให้แต้มสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.1) สาขาวิชาการตลาด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมลศรีریان ประชากรได้แก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.1) สาขาวิชาการตลาด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมล ศรีریان จำนวน 2 ห้อง คือห้องกต.101 และกต.102 รวมทั้งหมด 72 คน กลุ่มตัวอย่างได้แก่นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.1) สาขาวิชาการตลาด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมล ศรีریان ได้ห้องกต. 101 จำนวน 34 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1. แบบบันทึกสถิติการมาทันเรียนคาบแรกรายวิชาหลักการโฆษณา 2. แบบบันทึกการให้คะแนนนักศึกษาที่มาทันเรียนคาบแรก

จากผลการทดลองซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานนั้นแสดงให้เห็นว่าการแก้ปัญหา นักศึกษามาไม่ทันเรียนคาบแรกในรายวิชาหลักการโฆษณาด้วยวิธีการให้แต้ม ทำให้นักศึกษามีพฤติกรรมเข้าห้องเรียนได้ตรงเวลา ทั้งนี้เนื่องมาจากนักศึกษาได้แรงเสริมจากการให้แต้ม (คะแนน) จึงทำให้นักศึกษามีความกระตือรือร้นที่จะมาให้ทันเวลาเพิ่มมากขึ้น

2.5 สรุปกรอบแนวคิดงานวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยเรื่องการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรของผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง ในการศึกษาครั้งนี้คือนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.1) แผนกวิชาช่างก่อสร้าง วิทยาลัยเทคนิคลพบุรี ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 26 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยและเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 ในรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง 4 ข้อ

3.2.2 ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

สร้างตามขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าความหมายและวิธีการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมาย
2. ศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี หลักการ ขั้นตอนและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมาย
3. กำหนดแนวทางการสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมาย

4. สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง

5. นำแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายที่สร้างขึ้นไปเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษางานวิจัยและผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรง ความเหมาะสมและภาษาที่ใช้โดยหาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสังเกตกับลักษณะเฉพาะกลุ่มพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายโดยผู้เชี่ยวชาญทางการสอนรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างจำนวน 5 ท่าน โดยใช้สูตร

$$IOC = \Sigma R / N$$

IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสังเกตกับพฤติกรรมความรับผิดชอบที่พึงประสงค์

ΣR คือ ผลรวมความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

คัดเลือกเอาข้อสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป เพราะถือว่าข้อสังเกตพฤติกรรมที่มีค่าคะแนนต่ำสุดที่ยอมรับได้เท่ากับ 0.5

6. นำผลที่ได้จากการตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของเนื้อหาสาระการออกแบบมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

7. นำแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 จำนวน 60 คน เพื่อหาข้อบกพร่องในด้านการใช้ภาษา

8. นำข้อมูลที่ได้จากการทดลองใช้แบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายแล้วเสนอแก่คณะกรรมการที่ปรึกษางานวิจัย

9. นำแบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องเพื่อให้สมบูรณ์ไปใช้จริงกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีขั้นตอนดำเนินการทดลองดังนี้

กลุ่ม	วิธีการสอน	ก่อนเรียน	หลังเรียน
1	~ X	T1	T2
2	X	T1	T2

ความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้แบบแผนการทดลอง

1	แทนกลุ่มควบคุมจัดการสอนแบบปกติ
2	แทนกลุ่มทดลองจัดการสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร
T1	แทนการสังเกตผู้เรียนก่อนเรียน
T2	แทนการสังเกตผู้เรียนหลังเรียน
X	แทนการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดการสอนการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร
~X	แทนการสอนแบบปกติ

ดำเนินการทดลองตามขั้นตอนดังนี้

1. ทำการเลือกกลุ่มทดลองจำนวน 26 คน จากนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี โดยการสุ่มแบบเจาะจงคือนักเรียนห้อง 1 จำนวน 13 คน และนักเรียนห้อง 2 จำนวน 13 คน
2. ทำการสังเกตพฤติกรรมในการส่งงานก่อนเรียนโดยให้ครูเป็นผู้สังเกตพฤติกรรมและให้คะแนนในการส่งงานของนักเรียนก่อนเรียนวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง
3. ผู้สอนดำเนินการสอนตามแผนการจัดการเรียนรู้โดยห้องที่ 1 (กลุ่มควบคุม) สอนด้วยรูปแบบการเรียนรู้ปกติและห้องที่ 2 (กลุ่มทดลอง) สอนด้วยการเรียนรู้แบบการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร
4. ทำการสังเกตพฤติกรรมในการส่งงานหลังเรียนโดยให้ครูเป็นผู้สังเกตและให้คะแนนในการส่งงานวิชางานพื้นฐานงานปูน ซึ่งเป็นแบบสังเกตพฤติกรรมในการส่งงานชุดเดียวกับที่ใช้ในประเมินก่อนเรียนแล้วเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อไปวิเคราะห์ต่อไป
5. นำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเลขคณิตด้วยโปรแกรม SPSS

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมวิชาการสีก่อนงานก่อสร้าง ของนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและการใช้ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมวิชาการสีก่อนงานก่อสร้าง ของนักเรียนก่อนเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรของกลุ่มทดลองเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุม โดยใช้สถิติ t-test แบบ independent
3. วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมวิชาการสีก่อนงานก่อสร้าง ของนักเรียนกลุ่มควบคุมก่อนและหลังเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร ใช้สถิติ t-test แบบ dependent (t-paired)
4. วิเคราะห์ข้อมูลผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมวิชาการสีก่อนงานก่อสร้าง ของนักเรียนหลังการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเปรียบเทียบโดยใช้สถิติ t-test แบบ independent

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 หาค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean หรือ $\bar{X}$)
 - 1.2 หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Dev)
2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐาน ทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมวิชาการสีก่อนงานก่อสร้าง ของนักเรียนโดยใช้รูปแบบการเรียนรู้โดยการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรหลังเรียนและก่อนเรียนโดยใช้ t-test แบบ Dependent Samples
3. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบสมมติฐานทดสอบความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมวิชาการสีก่อนงานก่อสร้าง ของนักเรียนโดยใช้โดยการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและการเรียนการสอนแบบปกติโดยใช้ t-test แบบ independent

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบพฤติกรรมทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิค ลพบุรี ที่จัดการสอนด้วยวิธีการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและวิธีการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยได้ เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

ตารางที่ 4.1 แสดงผลพฤติกรรมการส่งงานที่ได้รับมอบหมายก่อน-หลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วย วิธีการสอนแบบเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและวิธีการสอนแบบปกติ

คะแนนก่อน-หลังเรียนด้านพฤติกรรมความรับผิดชอบ ในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง				
คนที่	ก่อนเรียน แบบปกติ	หลังเรียน แบบปกติ	ก่อนเรียนการเสริมแรง ทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร	หลังเรียนการเสริมแรง ทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร
1	8	11	9	15
2	8	14	7	17
3	9	12	9	16
4	7	12	8	18
5	9	13	9	17
6	9	11	9	15
7	9	14	9	18
8	7	12	10	17
9	7	11	10	17
10	8	13	10	18
11	6	11	9	16
12	7	11	10	17
13	7	13	10	18

ตารางที่ 4.1 แสดงผลพฤติกรรมการส่งงานที่ได้รับมอบหมายก่อน-หลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและวิธีการสอนแบบปกติ (ต่อ)

คะแนนก่อน-หลังเรียนด้านพฤติกรรมความรับผิดชอบ ในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง				
คนที่	ก่อนเรียน แบบปกติ	หลังเรียน แบบปกติ	ก่อนเรียนการเสริมแรง ทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร	หลังเรียนการเสริมแรง ทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร
14	8	12	9	17
15	7	11	9	16
16	7	13	10	19
17	9	11	8	16
18	10	11	7	17
รวม	253	363	268	518
เฉลี่ย	8.43	12.10	8.93	17.27
S.D	1.25	1.06	0.86	1.31

ผลการวิเคราะห์คะแนนของนักเรียนทั้ง 2 ห้องที่เรียนโดยใช้การสอนแบบเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและวิธีการสอนแบบปกติพบว่าคะแนนก่อนเรียนของนักเรียนห้อง 1 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติมีคะแนนสูงสุด 11 คะแนน คะแนนต่ำสุด 7 คะแนน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.43 คะแนน หลังเรียนของนักเรียนห้องที่ 1 ที่เรียนด้วยวิธีการสอนปกติมีคะแนนสูงสุดคือ 14 คะแนน คะแนนต่ำสุดคือ 11 คะแนน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.10 คะแนน คะแนนก่อนเรียนของนักเรียนห้อง 2 ที่เรียนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรมีคะแนนสูงสุดคือ 10 คะแนน คะแนนต่ำสุดคือ 7 คะแนน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 8.93 คะแนน หลังเรียนของนักเรียนห้อง 2 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร มีคะแนนสูงสุดคือ 20 คะแนน คะแนนต่ำสุดคือ 15 คะแนน ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.27

ตารางที่ 4.2 แสดงการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการส่งงานที่ได้รับมอบหมายในรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง ได้รับการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและกลุ่มที่ได้รับการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบปกติก่อนเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	n	ค่าเฉลี่ย	S.D	t	Sig.
กลุ่มควบคุม	9	8.43	1.25	1.779	.078
กลุ่มทดลอง	9	8.93	0.86		
รวม	18				

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการส่งงานวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรจำนวน 18 คนและวิธีการสอนแบบปกติจำนวน 18 คน พบว่าผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมก่อนเรียนรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างที่สอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและวิธีการสอนแบบปกติพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร มีค่าเฉลี่ย 8.93 (S.D. = 0.86) ส่วนนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติมีค่าเฉลี่ย 8.43 (S.D. = 1.25) และเมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยกลุ่มที่เรียนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและวิธีการสอนแบบปกติพบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 1.779$, $p = .078$)

ตารางที่ 4.3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	N	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	Sig.
ก่อน/การสอนแบบปกติ	30	8.43	1.25	-12.68	.000
หลัง/การสอนแบบปกติ	30	12.10	1.06		

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการเข้าเรียนวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยวิธีการสอนแบบปกติจำนวน 18 คน พบว่าผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมก่อนเรียนและหลังเรียนรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างที่สอนโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติพบว่าคะแนนก่อนเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอนแบบปกติ มีค่าเฉลี่ย 8.43 (S.D. = 1.25) คะแนนหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติมีค่าเฉลี่ย 12.10 (S.D. = 1.06) และเมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยก่อนเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติและค่าเฉลี่ยหลังเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติพบว่าคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ($t = -12.68$, $p = .000$)

ตารางที่ 4.4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร

กลุ่มตัวอย่าง	N	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	Sig.
ก่อน/การสอนแบบวิธีการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร	9	8.93	0.86	-30.566	.000
หลัง/การสอนแบบวิธีการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร	9	17.27	1.31		

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการเข้าเรียนวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรจำนวน 18 คน พบว่าผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมก่อนเรียนและหลังเรียนรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างพบว่าคะแนนก่อนเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรมีค่าเฉลี่ย 8.93 (S.D. = 0.86) คะแนนหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรมีค่าเฉลี่ย 17.27 (S.D. = 1.31) และเมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยก่อนเรียนหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรพบว่าคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ($t = -30.566$, $p = .000$)

ตารางที่ 4.5 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมในรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างหลังเรียนด้วยการสอนแบบเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและการสอนปกติ

กลุ่มตัวอย่าง	N	ค่าเฉลี่ย	S.D.	t	Sig
การสอนแบบวิธีการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร	9	17.27	1.31	16.771	.000
การสอนแบบปกติ	9	12.10	1.06		

ผลการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างจำนวน 18 คน ที่เรียนด้วยวิธีการสอนปกติและการสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนปกติมีค่าเฉลี่ย 12.10 (S.D. = 1.06) นักเรียนที่เรียนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรมีค่าเฉลี่ย 17.27 (S.D. = 1.31) เมื่อพิจารณาความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยกลุ่มที่มีการสอนแบบปกติและกลุ่มที่มีการสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรพบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 16.771$, $p = .000$)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเพื่อทำการศึกษาและเปรียบเทียบพฤติกรรมในการส่งงานก่อนเรียนและหลังเรียน วิชางานสีเพื่องานก่อสร้างของนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการเรียนแบบเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและวิธีการเรียนแบบปกติ

5.1 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการส่งงานก่อนเรียนในวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ที่ใช้การสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรกับการสอนปกติไม่แตกต่างกัน
2. ผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการส่งงานก่อนและหลังเรียนวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ที่ใช้การสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการส่งงานก่อนและหลังเรียนวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ที่ใช้การสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการส่งงานหลังเรียนวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพปีที่ 3 แผนกช่างก่อสร้าง โยธา สถาปัตยกรรม วิทยาลัยเทคนิคชลบุรี ที่ใช้การสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรสูงกว่าวิธีการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการส่งงานวิชางานสีเพื่องานก่อสร้างโดยใช้วิธีการสอนแบบปกติและวิธีการสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมของนักเรียนที่ได้รับการเรียนการสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรสูงกว่าการสอนแบบปกติ เนื่องจากการสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนมีพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายและควรต้องเป็นผู้สังเกตความ

เปลี่ยนแปลงของนักเรียน คอยส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการปรับพฤติกรรมที่ดีขึ้น สอดคล้องกับอารดา เรืองอ่อน (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับผลของการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรที่มีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายของนักศึกษาระดับชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พบว่าหลังได้รับแรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรนักเรียนมีคะแนนพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายสูงกว่าก่อนได้รับแรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และสอดคล้องกับพระสุวรรณ สุเมธปญโญ (2561) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรเพื่อพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียนในวิชาประวัติศาสตร์ การวิจัยเรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ให้เป็นผู้มีวินัยและมีความรับผิดชอบต่องานที่และการเรียนที่ดีขึ้นโดยการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร ผลการวิจัยพบว่าการใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรโดยการชมเชยหรือการให้คะแนนตามที่ตกลงกันในห้องเรียน รวมทั้งดูแลด้านการเรียนให้มีความรับผิดชอบสนใจการเรียนและติดตามผลการเรียน ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นต่อการเข้าเรียนและการส่งงานมากขึ้น มีความรับผิดชอบความเอาใจใส่การเรียนมากยิ่งขึ้น ทำให้บรรยากาศการเรียนภายในห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนรู้ นักเรียนมีความรับผิดชอบต่องานที่ไม่ขาดเรียนหรือมาสาย สนใจเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นในห้องเรียนที่โรงเรียนจัดขึ้น ทั้งยังทำงานที่ได้รับมอบหมายและส่งงานตรงตามกำหนดเวลา รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้วยความเต็มใจและมีผลสัมฤทธิ์ทางการส่งงานของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการสรุปและอภิปรายผลข้างต้นสรุปได้ว่าการสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรเป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายที่ดีขึ้นและครูต้องเป็นผู้คอยส่งเสริมให้นักเรียนได้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรมความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายให้ได้มากที่สุด จึงเป็นสาเหตุให้ผลสัมฤทธิ์ทางพฤติกรรมการเรียนด้วยการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรสูงกว่าการเรียนด้วยวิธีปกติ

5.3 ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้

5.3.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลวิจัยไปใช้วิจัย

1. ก่อนทำการสอนโดยใช้วิธีการเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรครูผู้สอนต้องชี้แจง อธิบาย พร้อมกับสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนถึงการเรียนโดยใช้วิธีการสอนด้วยเทคนิคการจัดการเรียนการสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรและครูต้องคอยสังเกตปัญหาที่เกิดขึ้นกับการจัดการเรียนการสอนรวมถึงการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนอย่างต่อเนื่อง

2. การจัดกระบวนการเรียนการสอนโดยใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในการเรียนรายวิชาพื้นฐานงานปูนสูงขึ้นจึงควรส่งเสริมให้มีการใช้การเสริมแรงทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรอย่างต่อเนื่อง

3. ครูผู้สอนควรเลือกให้งานที่หลากหลายซึ่งควรเป็นงานที่น่าสนใจสามารถกระตุ้นความสนใจของนักเรียนออกมาให้ได้มากที่สุดและครูต้องคอยแนะนำให้นักเรียนรู้ว่าจะต้องทำอะไรที่จะสามารถปฏิบัติงานให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการทำวิจัยครั้งต่อไปควรระบุหัวข้อการประเมินพฤติกรรมในชั้นเรียนเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ละเอียดมากขึ้นซึ่งจะได้นำผลการวิเคราะห์ไปแก้ไขปัญหาความรับผิดชอบของนักเรียนได้ดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- กฤษณภักดิ์ เอียบสกุล. (2557). การแก้ไขปัญหานักเรียนให้มีความรับผิดชอบในการทำงานกลุ่ม บูรณาการด้วยขั้นตอนการสอนโดยใช้เทคนิคเสริมแรงกับนักเรียน ระดับชั้น ปวช. 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ภาควิชาบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา.
- จุลศักดิ์ ชาญณรงค์. (2554). การศึกษาสภาพการณ์และแนวทางการเสริมแรงบุคลากรภาครัฐที่พึงประสงค์: กรณีกระบวนการงานบัตรประจำตัวประชาชน. มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ณัฐพร ปิงมูลทา. (2557). การสร้างสื่อการเรียนรู้แอนิเมชัน เรื่อง ความรับผิดชอบต่อหน้าที่สำหรับ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปกรรมศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่, บัณฑิตวิทยาลัย, สาขาวิชาเทคโนโลยีสื่อและการสื่อสาร.
- ธีรยุทธ รอสุงเนิน. (2557). พฤติกรรมการอ่านหนังสือและแนวทางส่งเสริมพฤติกรรมการอ่านหนังสือของผู้เรียนระดับอาชีวศึกษาและเทคนิคศึกษาประเภทวิชาพาณิชยกรรมในสถานศึกษาเขตกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- นพดล เจ๊ะมะ. (2560). การศึกษาพฤติกรรมการไม่ส่งงานวิชาชีวนามัยและความปลอดภัยแก่นักศึกษาระดับชั้น ปวช.๒ สาขาวิชาการบัญชี แผนกวิชาบริหารธุรกิจ. รายงานการวิจัย. นราธิวาส: วิทยาลัยเทคนิคนราธิวาส.
- เบญจกล ศรีจำเริญ. (2558). การลดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ของเด็กออทิสติกโดยการสอนด้วยบัตรพลังร่วมกับการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต) มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา, คณะครุศาสตร์, สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ.
- ประวิตร หวังประเสริฐ. (2561). การแก้ไขปัญหการเข้าชั้นเรียนสายของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 2 สาขาอุตสาหกรรมศาสตรบัณฑิต ภาควิชาเครื่องกลในรายวิชาเครื่องทำความเย็นและปรับอากาศ. รายงานผลการวิจัยในชั้นเรียน.
- พงศกร คัมภีระ. (2555). การสำรวจการเข้าเรียนสายของนักเรียนระดับชั้น ปวส. วิชาการผลิตสิ่งพิมพ์ด้วยคอมพิวเตอร์ ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ 1 แผนกคอมพิวเตอร์ธุรกิจ ภาควิชาที่ 2/2554. รายงานการวิจัย. ชัยนาท: วิทยาลัยการอาชีพเนินขาม.
- พระสุวรรณ สุเมธบุญโญ. (2561). การเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกร เพื่อพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียนในวิชาประวัติศาสตร์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย, คณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาประวัติศาสตร์.

- ภัสณัฐ ภาคิณาย. (2560). การปรับพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนไม่ตรงเวลาในรายวิชาการขายเบื้องต้น 2 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 1. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา, คณะศิลปศาสตร์, สาขาการตลาด.
- วันดี จูเปียม. (2554). ผลของการใช้แรงเสริมทางบวกด้วยเบี้ยอรรถกรที่มีต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ในรายวิชาการบรรจุภัณฑ์อาหารของนักเรียน ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 3/5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, คณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาการประถมศึกษา.
- สมพงษ์ แก้วจรัส. (2557). การแก้ปัญหานักศึกษามาไม่ทันเรียนคาบแรกในรายวิชาหลักการโฆษณา ด้วยวิธีการให้แต้ม สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.2) สาขาวิชาการตลาด ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556. รายงานการวิจัย. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยเทคโนโลยี
- สมพิศ ศิริโยธา. (2558). การพัฒนาแบบวัดความรับผิดชอบต่อสังคมสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สถาบันการพลศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี, คณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา.
- สารภี ศุระสรรงค์. (2556). ปรับพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักเรียนในการเรียนวิชากิจกรรมองค์การวิชาชีพ 3 ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปวช.3 สาขาการขาย ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 วิทยาลัยเทคโนโลยีวิมล ศรียาน โดยใช้วิธีการเสริมแรง. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, คณะครุศาสตร์.
- สุจิตรา อุดลย์เกษม (2561). ผลของการใช้แรงเสริมทางบวกที่ส่งผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมความรับผิดชอบการส่งงานของนักศึกษา. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, คณะวิทยาศาสตร์, สาขาวิชาคอมพิวเตอร์.
- สุธิดา พานิชกิจโกศลกุล. (2556). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานของบุคลากรกรมป้องกัน และบรรเทาสาธารณภัยกระทรวงมหาดไทย. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์.
- สุนันท์ โอสถานนท์. (2559). ผลการปรึกษากลุ่มตามทฤษฎีทางเลือกต่อพฤติกรรมความรับผิดชอบของเด็กในสถานสงเคราะห์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา, คณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2556). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม *Theories and Techniques in Behavior Modification* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

โสภาพรรณ อักณราศิริวะโรจน์. (2555). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเอง ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนโคกสีพิทยาสรรพ์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น. บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยขอนแก่น.

อังคณา บุญสีสด. (2557). คู่มือพัฒนาความรับผิดชอบของนักเรียนช่วงชั้นที่ 1. (สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, บัณฑิตวิทยาลัย, สาขาจิตวิทยาการแนะแนว

ภาคผนวก

แบบสังเกตพฤติกรรมความรับผิดชอบในการส่งงานที่ได้รับมอบหมายของนักเรียน ปวช. 2
 ในรายวิชางานสีเพื่องานก่อสร้าง ห้อง.....

เลขที่	ชื่อ - สกุล	พฤติกรรมในชั้นเรียน				รวม
		เข้าเรียน	ทำงาน เสร็จ	ทำงาน เรียบร้อย	ส่งงาน ตาม กำหนด	
1						
2						
3						
4						
5						
6						
7						
8						
9						
10						
11						
12						
13						
14						
15						
16						
17						
18						
19						
20						

ครั้งที่.....วันที่.....ผู้สังเกต.....